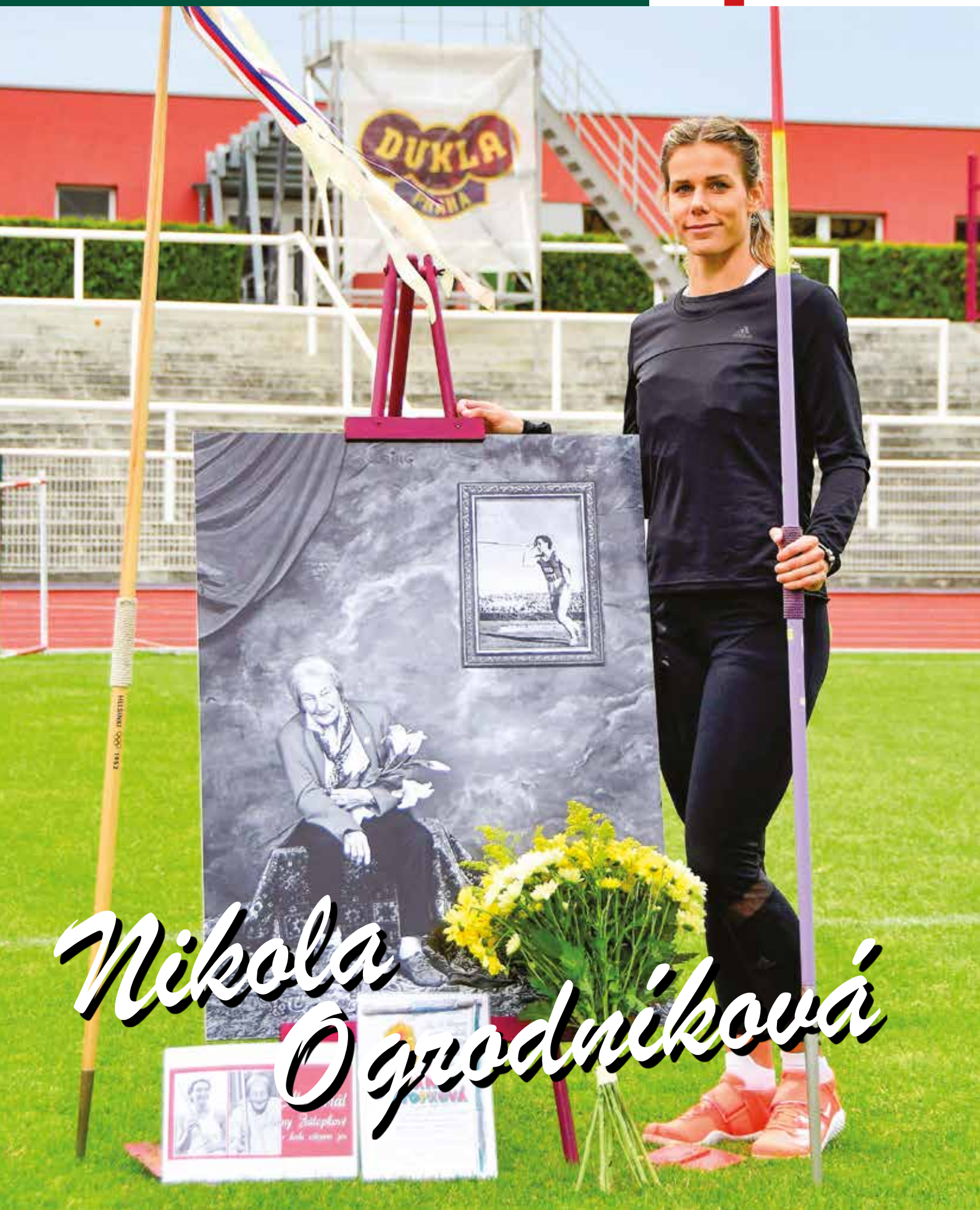

*Nikola
O grobárníkovi*

Memoriálu Josefa Odložila v roce 2011 se opět zúčastnila legenda Dana Zátopková. Soutěž v hodu oštěpem vyhrála Barbora Špotáková hodem dlouhým 65,77 metru a zaostala jen o 12 cm za nejlepším světovým výkonem roku. Tehdy po předání cen vyslovila Zátopková myšlenku, že by jednou ženský oštěpařský závod mohl nést její jméno.

Obsah tohoto čísla Duklasportu je věnovaný hlavně vzpomínce na Danu Zátopkovou. Jsme velmi rádi, že už v letošním ročníku Memoriálu Josefa Odložila se závod v hodu oštěpem žen uskutečnil jako Memoriál Dany Zátopkové. Každým rokem si tak budeme při MJO připomínat jméno slavné sportovkyně, olympijské vítězky z Helsinek, kterou miloval celý atletický svět.

V této souvislosti musím poděkovat všem našim spolupracovníkům, kamarádům, ale i našim sportovcům, kteří měli k Daně Zátopkové blízko a poskytli nám cenné informace, napsali články a zapůjčili fotografie. Bez nich by vzpomínkové texty o báječné ženě nemohly vzniknout. Ještě jednou děkujeme!

Vzpomínkou a vyjádřením úcty jsou i články o nedávno zesnulých, o volejbalistovi Josefu Smolkovi a atletovi Peteru Nemšovském.

Covid-19 nezastavil přípravu našich sportovců na olympijské hry do japonského Tokia. Už v mnoha sportech proběhly první závody, i když jen v omezeném počtu účastníků a jen na území ČR. Jsem přesvědčený, že vůle, motivace, zdravé naštvání a odhodlání se poprat se vzniklou nejednoduchou situací našim sportovcům – reprezentantům nebude chybět.

Mnoho z našich vynikajících sportovců má v plánu ukončit svou úspěšnou sportovní kariéru po OH v Tokiu. Přejme si, aby se jejich sen odejít na vrcholu se ctí naplnil. Budeme jim držet palce, aby se vše podařilo.

S úctou Jaroslav Prišćák

Odměna za odvahu	2
Na legendu vzpomínaly dlouhými hody	4
Milá osoba s krásnou duší	6
Největší trenérské moudro Dany: Oštěp se hází nohama	8
Drahá paní Zátopková, můj milý Danešku	10
Jak Dana začala fandit filmu Zátopek	11
Emil se nezastavil a Dana objala nohy dorostenky	12
O ukradeném jménu a krupicové kaši	14
Mandalay byla básní naší lásky	16
O tříhodinovém letu a bichli o životě	18
Zátopkovi jsou z Československa	20
Zářili i bez olympijských medailí	25
Nesmrtelné hlášky	26
Odešel do volejbalového nebe	28
Zažít všechno	29
Už pět let válí ve fotbalovém nebi	30
Postavil do latě Masopusta i Vízka	31
Medaile–rekordy–tituly	32

Odměna za odvahu

V době, kdy většina světových atletických mítinků rušila letošní ročníky nebo je s nadějí na zlepšení celosvětové pandemie přesouvala na léto a podzim, se organizátoři Memoriálu Josefa Odložila rozhodli jít proti proudu. A dobře udělali. Na pražské Julisce se 8. června konal první mítink Světové atletické tour po vynucené pauze, navíc s mezinárodní účastí. Odměnou pro pořadatele i diváky u televizí byl nejeden parádní výkon.

Hlavní memoriálovou disciplínu v podobě závodu na 1500 metrů vyhrál Rakušan Andreas Vojta. Dalším disciplínám ale vládli čeští reprezentanti. V oštěpařském sektoru k žádnému překvapení nedošlo. Triumfovali favorizovaní Nikola Ogrodníková (64,22 m) a Jakub Vadlejch (83,78 m), na něhož se dotahoval tréninkový parťák Petr Frydrych (81,13 m).

Má skalp šampiona

Skalpem úřadujícího halového mistra Evropy na šedesátce Jána Volka ze Slovenska překvapil spoludržitel českého rekordu na stovce Jan Veleba i sám sebe. Opakovaně potvrdil, že věk mu na rychlosti neubírá. Ve 33 letech sprinter Dukly zvítězil výborným časem 10,21 s.

První start sezony a takový výkon? „Přiznám se, že málokdy překvapím sám sebe, ale tohle mě těší maximálně. Tak jsem nikdy sezonu nezačal, takže bomba,“ usmíval se 33letý rychlík, který v ten moment poskočil do čela letošních evropských tabulek.

Rychleji v kariéře běžel jen při loňském mistrovství republiky v Brně, kde vyrovnal český rekord Zdeňka Stromšíka časem 10,16 s. „Podle tréninků jsem věděl, že mám formu, ale měl jsem svalový problém a bál se běžet rychle,“ popisoval Veleba.

Při Odložilově memoriálu ale skutečně běžel hodně rychle. „Když jsem někde na šedesátce viděl, že mám Johnnyho Volka vedle sebe, myslel jsem, že mi uteče, což je takový standard. A mile mě překvapilo, že to bylo naopak. Z toho jsem byl úplně zaskočený,“ neskryval Veleba.

A to na Julisce nepanovaly v pondělním večeru úplně optimální podmínky. „Pro sprint je ideální aspoň 25 stupňů, ani vítr do zad (0,8 m/s) nebyl maximální,“ připomněl Veleba, který by chtěl, aby jeho forma gradovala ve druhé půlce letošní specifické sezony.

„Budeme se soustředit na mistrovství republiky v srpnu v Plzni a pak v září na Zlatou tretru,“ plánuje sprinter, který vedle svého tréninku působí na Dukle i jako trenér. „Kdyby mi kluci ze skupiny nešlapali na paty, už bych dávno nezávodil.“

Druhou porážku Volkovi připravil na dvoustovce český rekordman Pavel Maslák, když v pěkném souboji zvítězil v čase 20,82 s.

Juška za osmičku

Tradičně kvalitní byla na Julisce i dálka, kde poprvé od srpna 2018 doletěl Radek Juška za osm metrů. Loňský rok byl pro halového vicemistra Evropy z pražské O2

areny ve znamení závodění přes bolest. „Od začátku sezony mě bolel nárt. Ale já to většinou tak míval, že mě bolely kotníky a nárt, když se sezona rozjížděla, ale pak se to obouchalo,“ popisoval 27letý dálkař.

Hned při prvním startu léta ale ukázal, že ze svého leteckého umění nic nezapomněl. Na Odložilově memoriálu se ještě pral s rozběhem, střídal přeslapy a nedošlapy, ale skákal daleko. A když se na odrazovém prkně trefil, padla i osmička.

Svoboda chtěl víc

Svůj nejlepší výkon od předminulé sezony zaznamenal i překážkář Petr Svoboda. S časem 13,70 s tolik spokojený ale nebyl. „Tréninkové časy odpovídaly lepšímu výkonu. Formu jsem měl, ale je na čem pracovat,“ věděl pětatřicetiletý atlet, jenž o šest desetin zdolal Davida Rybu z Dukly Praha.

Při neúčasti Tomáše Staňka vyhrál Memoriál Jaroslava Brabce v koulařském kruhu Michal Novák z Dukly výkonem 18,67 m.

Text: Michal Osoba (Právo)

Foto: Ivana Roháčková

Pavel Maslák, Jan Veleba a Ján Volko

David Ryba, vítěz překážek Petr Svoboda a Jiří Sýkora

Radek Juška

Jakub Vadlejch

Petr Frydrych

Nikola Ogrodníková

Na legendu vzpomínaly dlouhými hody

Byla to více než důstojná vzpomínka na oštěpařskou legendu. Závod oštěpařek v rámci Memoriálu Josefa Odložila byl zasvěcen olympijské vítězce z Helsinek Daně Zátopkové, premiérovou vítěžkou jejího memoriálu se stala úřadující vicemistryně Evropy Nikol Ogrodníková.

„Dana chodila na Julisku pravidelně, předávala i ceny a trenér Luděk Svoboda přišel s návrhem, abychom po ní ženský oštěp pojmenovali,“ vysvětloval ředitel mítinku Miroslav Ševčík.

„Chci poděkovat organizačnímu výboru, že umožnil vznik tohoto memoriálu. Dana vždy s nadšením sledovala dění na stadionu a myslím, že i pro závodnice bylo dostatečnou motivací předvést dobrý výkon na počest Dany,“ přitakával Oldřich Svojanovský, majitel dvou olympijských medailí z veslování a předseda správní rady Nadačního fondu Dany a Emila Zátopkových.

U sektoru tak stál portrét Zátopkové pořízený fotografem Janem Saudkem, vedle zapichnutý oštěp, po třetí sérii si účastníci mítinku, mezi nimiž ještě nemohli být diváci, připomněli památku někdejší světové rekordmanky minutou ticha.

Překonala Špotákovou

Závodu se s výjimkou světové rekordmanky Barbory Špotákové a zraněné Ireny Gillarové zúčastnila kompletní česká špička. Ogrodníková závod jasně ovládla s výkonem 64,22 m z poslední série. Druhá Nikol Tabačková se výkonem 57,26 m přiblížila na 26 cm svému osobnímu rekordu, třetí Martina Píšová si hodem dlouhým 56,55 m své maximum vylepšila.

Ogrodníková se tak dostala do čela českých tabulek, kde po týdnu vystřídala Špotákovou. Ta vyhrála vzájemný souboj

o týden dříve v Kladně, kde se konal hlavní z mítinků svazové akce Spolu na startu. Špotáková hodila 63,69 m při svém prvním startu pod vedením Jana Tylého.

„Jsem ráda, že jsme dokázali, že nám to spolu funguje. Ale jak jsem závodila po osmi měsících, byla jsem hodně nervózní.

Až jsem si říkala, jestli se na ten závod nepřipravuju skoro jak na olympiádu,“ usmívala se 38letá oštěpařka.

Text: Michal Osoba (Právo)

Foto: Ivana Roháčková

Poslední pokus byl pro Danu

I Nikolu Ogrodníkovou vyhecovala atmosféra vzpomínek na její slavnou předchůdkyni. Na Danu Zátopkovou si vzpomněla před svým posledním pokusem a oštěp jí odletěl na 64,22 m. Nejdelší výkon od loňského osobního rekordu katapultoval Ogrodníkovou na třetí místo světových tabulek rozjíždějící se sezony.

Měla jste už před závodem tušení, že můžete předvést svůj nejdelší hod za poslední více než rok?

Právě, že jsem se na Julisce trochu trápila. Ale než jsem nastoupila na poslední sérii, řekla jsem si, že to musím zakončit nějakým hezkým pokusem a hodím pro Danu.

Bylo pro vás speciální vyhrát závod, který byl vzpomínkou na paní Zátopkovou?

Bylo to samozřejmě pěkné, člověk si vybavil, že se sem chodila koukat a mohla nás podporovat, tak jsem byla ráda, že to takhle dopadlo.

Na Julisce jste předvedla jeden z nejlepších výkonů své kariéry, i když jste se trápila. Co vás omezovalo?

Záda. Sice jsem oproti závodům v Kladně zkrátila rozběh, ale jak jsem uhýbala zádkám, bolela. Abych se přiznala, po každém pokusu se mi chtělo brečet, protože mě bolela záda i ruka. Ale pak mi trenér (Jan Železný) řekl, že se mám uvolnit a úplně vypnout a pomohlo to.

Na rozdíl od mítinku v Kladně jste nesoupeřila se světovou rekordmankou Barbarou Špotákovou. Co vám sedí víc?

Většinou se snažím soustředit na sebe, ale je lepší, když je v sektoru někdo, kdo se vám tlačí na paty. Když jsem sama, snažím se před závodem si říct, kolik bych chtěla hodit, a za tím jít.

Co jste si tedy vytyčila za cíl před Odložilovým memoriálem?

Chtěla jsem hodit 65 metrů, ale po Kladně jsem si říkala, že by bylo fajn se posunout na druhé místo letošních světových tabulek, což se mi těsně (o 12 cm) nepovedlo.

*Memoriál
Dany Zátopkové
v hodu oštěpem žen*

Milá osoba s krásnou duší

Všichni atleti Danu Zátopkovou obdivovali. Rádi zakladatelku české oštěpařské tradice navštěvovali a z jejího vyprávění si odnášeli zážitky a energii. Byla pro ně vzorem nejen v jejich disciplíně.

Díky svému otci se nejslavnější oštěpař všech dob Jan Železný s Danou Zátopkovou znal celý život. Dokonce od olympijské vítězky z Helsinek dostal první pořádný oštěp.

„Bylo to ještě v dorostu a jestli si dobře pamatuju, hodil jsem s ním rekord. Pak mám od ní také jeden dřevěný. Musel být hodně starý, ještě ho někde mám. Dala mi ho proto, že věděla, že mám oštěpy rád. Jinak je zapichovala na zahradu k rajčatům,“ usmíval se trojnásobný olympijský vítěz.

„Co se týká tréninku, tak mi nikdy neradila. Vidala mě jako mladého, ale věděla, že mi pomáhá táta. Když jsem se vrátil z vojny v Banské Bystrici, tak jsme už oštěpařské věci neprobírali. Spíš mi vždycky extrémně fandila, a to pro mě bylo důležité,“ vzpomínal.

Jan Železný starší se se Zátopkovými přátelil a býval u toho i jeho syn. „Na úplně první setkání si nepamatuju. Musel jsem být dost malý. S tátou se ale Dana znala dlouho. Znáám od něj i nějaké historky z jejich života,“ přiznal.

Vyhrožovala, že nechá Emila zavřít

„Úsměvné bylo, když byl u nich doma a Dana Emila brzdila, aby už nepil. Jenže

jsem poslouchal, jak si vyprávěli o společných zážitcích a koukal, jak si spolu rozuměli a co všechno zažili,“ popsal jedno z posledních setkání.

„Někdy měla skvělé dny, někdy to bylo složitější. Říkal jsem jí, ať bojuje, a ona mi odvětila, že teď už to je jenom boj... Pro mě byla mimořádný člověk. Jak lidsky, tak výkonnostně. Takových lidí se moc nerodí. Vážil jsem si jejího charakteru. V tom byla pro mě nejvíc, ale zároveň byla úžasná sportovkyně,“ pokračoval světový rekordman.

„Co mě vždycky dostalo, byla její paměť. I když jí bylo přes devadesát, všechno si pamatovala. Byla mimořádnou studnicí vědomostí a navíc s ní byla sranda. Měla ráda Vítu Veselého, dobře znala všechny oštěpaře z duklácké skupiny. Sport milovala, žila jím a myslím, že chtěla ještě vidět olympiádu v Tokiu.“

Sálala z ní neskutečná životní energie

Barbora Špotáková se s Danou Zátopkovou ráda stýkala. „Každé setkání bylo příjemné. Měla přehled, věděla o nás všechno, kde a kdy jsme závodili. Zajímala se i o mladé atlety, hlavně z naší disciplíny,“ vzpomínala.

Dvojnásobnou olympijskou medailistku obdivovala také pro její humor i vztah k pohybu. „Pro ni byl pohyb životem. Když jsem za ní chodila do nemocnice, a i když se necítila moc dobře, snažila se o pohyb. Její kroužení rukama a nohama na posteli bylo pověstné. To je jedna z věcí, kterou si od ní vezmu. Nepřestanu se udržovat v kondici,“ líčila Špotáková.

Doma v Troji ji navštívila naposledy když slavila 97. narozeniny. „Dana mi políbila ruku, kterou držím oštěp, pro štěstí. Sálala z ní neskutečná energie... Je zajímavé, jak si se sedmadevadesátiletou ženskou můžete připadat. V tu chvíli to v místnosti žije. Je v ní plno energie, zatímco když jste s někým, kdo žádnou energii nevydává, nic necítíte. U ní moc. Proto asi za ní chodilo tolik návštěv,“ dodala Špotáková.

Prochechtat se životem

Její soupeřka Nikola Ogrodníková viděla Danu Zátopkovou poprvé v Litomyšli při olympiádě dětí. „Na tribuně mi gratulovala k výkonu v hodu míčkem. Pro mě to byla velická osobnost a já byla malé škvvrně. Bála jsem se za ní jít. Dala mi skleněnou medaili, mám ji doma schovanou. Pak jsem u ní byla po dlouhé době vloni na oslavě narozenin. Bylo to vtipné, vyprávěla historky, přidávala moudra,“ vykládala.

„Paní Dana byla velmi milá osoba s krásnou duší. I když jsem ji tolik neznala, nemohu zapomenout, jak se člověk v její přítomnosti cítil. Byla naprosto otevřená, usměvavá a zábavná. Vlastně mi došlo, jak je důležité si užít každý den a prochechtat ho, jak sama říkala,“ dodala.

Naše téma? Morava a oštěp

Už to naznačil Jan Železný. Dana Zátopková měla blízko k Vítovi Veselému. Pochází totiž ze stejného kraje a jeho rodiče se se Zátopkovými znali. Kdykoliv se sešli, hned nahodili moravštinu.

„Bylo znát, že oštěpaře brala jako rodinu. Vždycky jsem se těšil na její vyprávění, kdy vzpomínala na své začátky. Obdivoval jsem, jak tehdy trénovali a hledali, co by se dalo zkusit. Byli to vlastně průkopníci. Dnes je ke všemu všude plno informací, ale tenkrát nebylo prakticky nic. Muselo to být zajímavé,“ přemítal Veselý.

„Nejmilejší bylo, jak se při vyprávění historek dokáže sama smát. Až k slzám. Vždycky jsem od ní odcházel s lepší náladou, než přicházel. Prožil jsem s ní jen pár setkání, kdy jsme si mohli popovídat, ale pokaždé to bylo výjimečné. Morava a oštěp nás spojovaly. To bylo naše téma,“ poznamenal mistr světa.

Humor a životní nadhled okouzlová

Pro Irenu Gillarovou je Dana Zátopková legendou disciplíny. „To přičítám nejen jejím výjimečným výkonům, ale i velikosti osobnosti. Vyrůstala jsem v atletickém prostředí, kde si paní Dany nesmírně vážili oba světoví rekordmani, jak Bára, tak pan Železný, a i zbytek party. A to ne nějak strojeně, ale upřímně, lidsky,“ pokyvovala hlavou.

„Její humor a životní nadhled okouzlovaly i mě. Měla jsem štěstí se s ní setkat a zažít její nesmírnou pohostinnost a upřímně se nasmát při jejím vyprávění. Jsem jí vděčná, že založila českou oštěpařskou tradici a vážím si jí, za neskutečnou životní energii, kterou kolem sebe dokázala šířit,“ uzavřela Gillarová.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková

Největší trenérské moudro Dany:

Oštěp se hází nohama

Poznali ji hodně zblízka a hodně toho spolu při trénincích prožili. A tak není divu, že jim vzpomínky na Danu Zátopkovou nikdy nevymizí. Nebyla pro ně jen olympijskou šampionkou a oštěpařskou rekordmankou, ale i vlídnou a veselou ženou.

Drahomíra Dryeová poznala paní Danu ve třinácti letech na reprezentačním soustředění v Uherském Hradišti. „Povídal mi o ní tatínek. Dával mi ji za vzor. Bohužel mě táta v té době – sám oštěpař – nemohl trénovat. A tak chtěl, abych se dostala do tréninkové skupiny právě k Daně. To ale bylo v té době těžko uskutečnitelné,“ začala své vyprávění rodačka z Kroměříže.

Drahomíra Dryeová vyzdvihuje jednu vlastnost trenérky. „Dana ke mně přistupovala neuvěřitelně kamarádským

Drahomíra Dryeová z Danou Zátopkovou

způsobem. Chovala se ke mně spíš jako náhradní máma,“ přiznala.

„Vzhlížela jsem k ní jako k velkému vzoru. Měla jsem před jejími úspěchy respekt a cítila jsem ji jako velkou autoritu. Naučila mě spoustu věcí, co se týká rozběhu a odhodu oštěpu. Dokázala

srozumitelně vysvětlovat techniku. Díky tomu jsem házela správně a měla chuť do tréninku,“ vzpomněla na společnou přípravu oštěpařka, která v roce 1975 vzala trenérce výkonem 58,84 metru československý rekord, který v tabulkách vydržel 17 let.

Kdo zlobil, dostal na zadek

„V té době vedla osobně mou soupeřku Elenu Burgárovou. A ruku na srdce, přála si, aby její rekord překonala právě ona. S odstupem let mi Dana rekordní pokus pochválila a na sklonku života mi chtěla jako ocenění předat medailonek, který nosila na krku. To už jsme ale nestihly.“

Drahomíra s Danou spolu v posledních letech často pobývaly. „Jezdila jsem do bytečku v Troji a ona zase ke mně do Svárova. Užívaly jsme si při ochutnávkách vín, vyprávěním o receptech i společném vaření,“ vzpomíná.

A co bylo při těchto setkáních nejmilejší? „Povídání o jejím životě s Emilem. Počopitelně i o sportovních výkonech, reprezentaci, přátelích z Klubu olympioniků,“ pokračuje.

Drahomíra Dryeová si ráda připomíná, jak v Malých Kyšicích strávily víkend při akci Zlatý oštěp za účasti dříve narozených i aktivních oštěpařů. „Třeba lukostřelbu tam zvládala s grácií jí vlastní.“

Nebo když je ve sklárnách v Nenačovicích učil pan Julius Starove, mimochodem velký Danin příznivec, foukat sklo. „Vždycky od něj dostala nějakou skleněnou kočku. Ale uměla se k píšťale postavit a foukat sklo! Pan Starove jí řekl, že by stačily dva víkendy a mohla by to dělat profesionálně.“

Při trénincích ale byla detailistka a pedant. „Největší moudro, které všem předávala bylo to, že oštěp se hází nohama. A dále, že není dobré cítit trénink a závody jako povinnost, ale radost a chuť ke zlepšování,“ pokračovala.

„Vzpomínám i na kros v lese, kdy jsme na její příkaz po pěti kilometrech zastavily, a začala největší šišková válka, jakou jsem kdy zažila. Po zásahu musel každý udělat deset kliků a pak se zase mohl zapojit do šiškové vřavy,“ dokreslila, jak Dana pojímala některé tréninky.

Přiznává, že se při vzpomínce na Danu Zátopkovou neubrání slzám. „Je málo lidí, kteří se vám tak vryjí pod kůži. Pokaždé mě dokázala povzbudit, poradit a nezkazila žádnou legraci. Všechno vám pověděla, jak to myslela. A když jsme ji na tréninku neposlouchaly, dostaly jsme na zadek. Jako třeba kdysi Jana Linková v Nymburce,“ usmívala se.

Ale pak zvažní. „Zjistila jsem, že jejím odchodem jsem přišla víc než o trenérku a přítelkyni,“ dodala Drahomíra Dryeová.

Na trénink jezdila na kole

Miroslav Guzdek přišel v roce 1994 na vojnu do Dukly, ale ukázalo se, že ho nemá kdo trénovat. Naštěstí

si ho všimla Dana Zátopková. Tak se zrodil dlouhý sportovní i přátelský vztah. „Sice byl mezi námi velký věkový rozdíl, ale paní Dana měla myšlení mladého člověka. Sedli jsme si díky její povaze a životní filosofii. Naše energie se správně střetávaly,“ vypráví Guzdek.

Trénovali na hřišti ve Stromovce, kam to měla z Troje kousek. „Na kole přejela lávku a z domu byla v areálu Olympu za pár minut,“ líčil závodník, který přestal házet před deseti lety, ale vídali se dál.

„Chodil jsem za ní domů a poznal jsem i pana Emila. Poslední měsíce jsem ji navštěvoval ve středošovické nemocnici. V úzkém kontaktu jsme byli pětadvacet let,“ prozradil oštěpař, který býval dvojkou za Janem Železným.

Trenérka vedla Mirka k tomu, aby při pokusu vznikl v těle určitý proces, a oštěp ze závodníka vystřelil, aniž by musel dát velkou ránu rukou.

„Důraz kladla na práci nohou. V tom byla docela tvrdá, musel jsem pohyb dělat technicky správně. Jinak to nešlo. Po osmdesátce na mě působilo už to, že na trénink přijela. O to víc jsem se snažil techniku zvládat,“ vzpomíná.

Pod jejím vedením se Miroslav Guzdek zlepšil o dvacet metrů až na 85,74. V roce 2004 startoval na olympiádě v Aténách a o rok dřív skončil sedmý na mistrovství světa.

„Teď mi dochází, že je to vlastně jen pár týdnů, co tu s námi není, a už mi chybí,“ poznamenal.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: archiv Drahomíry Dryeové

Drahomíra Dryeová, Dana Zátopková a Vladěna Fraisová

Drahá paní Zátopková, můj milý Danešku

Na to, že jsme se potkaly jen párkrát, zeje v mém životě po Vás velká díra. Dneska jsem, shodou okolností, jela do Troje a moje první myšlenka byla, že bych Vás mohla zajít navštívit. A udělalo se mi nevýslovně smutno, když jsem si uvědomila, že už nemůžu.

Znám Vás od dětství. Vás i Vašeho Ďopka. Vnímala jsem Vás jako dvojici, která je nedílnou součástí světa ve kterém žiju. Třeba jako Mach a Šebestová nebo Bob a Bobek. Manželé Zátopkovi, Dana a Emil. Později, když jsem byla větší, četla jsem o Vašich úžasných sportovních úspěších.

A obdivovala Vás. Takovým způsobem, jakým obdivujete v muzeu za sklem nějaký úžasný, historický artefakt.

Když před sedmi lety přišel David Ondříček s nabídkou, abych Vás hrála v jeho chystaném filmu Zátopek, měla jsem velkou radost. A zároveň jsem pocítila jemné chvění, protože hrát žijící legendu je poměrně složitá disciplína. O několik měsíců později jsem ovšem pod vedením trenéra Rudolfa Černého zjistila, že hod oštěpem je disciplína ještě daleko těžší. Natáčení filmu jsme museli nakonec odložit, ale ukázalo se, že to bylo dobře. Měla jsem totiž

díky tomu času možnost navázat s Vámi velmi hluboký, (jednostranný) vztah.

Četla jsem všechno, co o Vás bylo možné přečíst a viděla všechny dokumenty a rozhovory, které jsem kde vypátrala. A z toho všeho se mi před očima vytvářel obraz mimořádné ženy, sportovkyně, přítelkyně, manželky a člověka. Smála jsem se u toho často nahlas a často nahlas i brečela. Dojímal mě vzpomínky na dětství a mládí v Uherském Hradišti. Váš silný vztah k nesmírně zajímavé rodině. Dospívání v době druhé světové války, které mě konfrontovalo s vlastní rozmazleností. Seznámení

a láska s Emilem. Otevřenost, s jakou jste o Vašem manželství mluvila. Folklor. Mužika. Díky Vám jsem slyšela V Zarazích krajní dům víckrát než Jožka Černý. A všechno mi to vlezlo pod kůži. A do srdce. Přestala jste být artefaktem a začala být blízkým člověkem. Ovšem to neznamená, že bych k Vám necítila až posvátnou úctu!

Před naším prvním setkáním ve Stromovce, při natáčení dokumentu o Emilovi, se mi klepaly nohy. Fest. A Vy jste mi řekla: „Hlavně u toho hodu nesmíš vypadat jako zlomená lilie!“ Mnohokrát jsem si na to pak při tréninku vzpomněla. A mnohokrát jsem tak jistě i vypadala.

Co a v jakých podmínkách jste s Emilem ve sportu dokázali, je nevídané. Doba, ve které jste prožili svůj sportovní život, byla zlá a těžká. Jistě před Vás oba postavila řadu překážek a museli jste učinit mnoho složitých rozhodnutí. Z dnešního pohledu se to snadno hodnotí a také to spoustu lidí dělá. Ale dovedu si představit, že když vám jde o kejhák a jediné, co si přejete, je věnovat se něčemu, v čem vynikáte a milujete to a zároveň jste slušný člověk, je to velmi těžké rozmyšlení. Sama si nejsem ani trochu jista, jak bych obstála. Jistě vím jen to, že 50 metrů bych v Helsinkách nepřekonala. Zatím. Ale vzhledem k tomu, že jste mě při oslavě svých 97. narozenin pasovala svou čestnou náhradnicí, předpokládám, že ještě není všem dnům konec!

Otevřela jste mi svět oštěpařů. Poznala jsem díky Vám mnoho skvělých lidí ve Vaší milé Dukle. Myslím, že jsem jediná herečka, které radila Bára Špotáková, jak udělat správný podskok při odhodu. Když jste viděla na videu můj tréninkový hod, řekla jste: „Z vysokých nohou, ale už se to nechá!“ Nikdy mi žádná kritika neudělala větší radost.

Z Vaší oslavy jsem odcházela v euforii potom, co jsme se prosmály několika hodinami, nabitá neuvěřitelnou dávkou energie.

Kdykoli na Vás myslím, je mi hezky. Když někde vidím záběry, kde Vy nebo Emil závodíte, mám pocit, že se dívám na někoho z rodiny a dmu se pýchou. Vstoupila jste mi do života a mnoho do něj přinesla.

Jsem za to setkání nesmírně vděčná. Ale ne, že to jen tady tak píšu. Skutečně, celým svým srdcem. A jsem si jistá, že když mi Karel Engel říkal s potutelným úsměvem, že „Danuška byla pěkné číslo“, věděl, o čem mluvím.

Mějte se tam nahoře moc hezky a pozdravujte Emila.

Mám Vás ráda.

Vaše Martha

Jak Dana začala fandit filmu Zátopek

Aby mohla ve filmu Zátopek režiséra Davida Ondříčka ztvárnit roli Dany, musela Martha Issová začít nejen trénovat, ale také poznat nejrůznější stránky ze života slavné oštěpařky.

Dana Zátopková prý nejdřív nebyla moc nadšená, že se film připravuje. Myslela si, že to herci nikdy nemohou udělat tak dobře, že sportovní moment je tak kouzelný a jedinečný právě proto, že k němu dojde v jedinou konkrétní chvíli.

„Ale díky tomu, že jsme se s ní pak viděli několikrát a povídali si, začala s námi přípravy prožívat. Pouštěla jsem jí své tréninky, aby viděla, jak házím, ukazovali jsme jí videa, jak Václav Neužil, který hraje Emila Zátopka, běhá, a ona nám začala být postupně moc nakloněná.“

Nakonec od ní herečka Dejvického divadla dostala i některé osobní věci, třeba ručně psané zápisky z olympiády v Helsinkách. Mohla si v nich číst, jak Dana prožívala Emilův běh i jak se ona sama připravovala.

„Poznala, že film nechceme ošudlat a připravujeme se nejlépe, jak dovedeme. Při natáčení, když jsme chystali poslední záběr, jsme měli vymyšleno, že budeme s Vaškem probíhat Stromovkou a ona tam bude sedět na lavičce. Jenže lékař nám ji na natáčení nepustil,“ říká Issová.

Film Zátopek měl mít premiéru letos v srpnu po skončení olympiády v Tokiu. Jenže když přišlo roční odložení her kvůli koronavirové pandemii, rozhodli se autoři, že s jeho nasazením počkají. „Pečlivě jsme zvažovali, jak vzhledem ke změněné situaci uvést náš film do kin. Jeho přípravám i natáčení jsme věnovali mnoho úsilí a je pro nás důležité, aby nasazení oslovilo co nejširší publikum. Věříme, že termín premiéry v příštím roce bude, i v souvislosti s konáním olympijských her v Tokiu nejvhodnější,“ vysvětlil režisér a producent David Ondříček.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková

Emil se nezastavil a Dana objala nohy dorostenky

Pamětníků, co zažili Emila a Danu Zátopkovy v dobách jejich největší slávy, je už pomálu. Pokud nepřekonali devadesátku, už jim klepe na dveře. Jejich vzpomínky na atletický pár, který měl stejné datum narození a ve stejný den získal i zlaté medaile na OH 1952 v Helsinkách, se nedají ničím nahradit.

Bývalý moderní pětibojář Ivo Fibiger obdivoval Emilovy neortodoxní tréninkové metody. „Občas jsme chodívali běhat na hřiště Tankisty Praha, dnešní Stadion Přátelství, a potkávali jsme tam Emila. Zatímco my pětibojáři jsme si dali v tretrách třeba čtyři kilometry a měli toho tak akorát, on po oválu kroutil svých šedesát čtyřstovek a na nohách měl vojenská bagančata,“ vypráví.

Nějaký čas se čtyřnásobným olympijským vítězem strávil v útrobách Strahovského stadionu. „Pracoval jsem tenkrát jako dobrovolník na ČSTV, a protože Emil měl podobnou pracovní náplň, dali nás k sobě. Zajímavé bylo, že si v kanceláři vlastně nikdy nesedl. Měl tam takový pultík a všechno vykonával ve stoje,“ vzpomíná.

Manželka Ivo Fibigera Anna byla všestranná sportovkyně. Věnovala se zcela rozdílným odvětvím: hrála volejbal, jezdila parkur, a především házela oštěpem. Ještě pod svým dívčím příjmením Suchá startovala na závodech v Ústí nad Labem. Nejenže tam překonala československý dorostenecký rekord, ale především se poprvé setkala se svým sportovním idolem Danou Zátopkovou.

„Byla pro mě atletickým bohem. A teď si představte, že než jsem se rozběhla na pokus, přišla ke mně, klekla si přede mnou, vzala mě kolem nohou a říkala: Aničko, ty to musíš hodit. A já jsem rekord opravdu překonala. Hodila jsem ho pro ni, protože jsem ji moc milovala,“ říká dojatě o deset let starší Daně.

Díky oštěpu se pak setkávaly na soustředěních. Dobře si vzpomíná především na jedno, které se uskutečnilo v první polovině 50. let v Houšce u Staré Boleslavi.

„Strávili jsme tam asi čtrnáct dní a pro mě to byla obrovská škola. Dana mi třeba prozradila, že když občas přijede domů na Moravu, naštípá tam všechno dříví. Tvrdila, že to pro ni je nejlepší trénink,“ popisuje metody olympijské vítězky.

Jedním z posledních přání Dany Zátopkové byl její portrét k poslednímu rozloučení, jehož autorem byl právě Ivo Fibiger. Dostala ho při hospitalizaci v Ústřední vojenské nemocnici a udělal jí obrovskou radost. Doplnila na něj svůj podpis, logo oštěpařky a ponechala si ho u lůžka. Při posledním rozloučení byl obraz vystavený v obřadní síni. „Byli jsme moc rádi, že jsme jí mohli splnit tohle přání a za všechno jí poděkovat,“ doplňuje Anna.

Dana Zátopková s obrazem od Iva Fibigera

Manželé Fibigerovi měli k nejslavnějšímu sportovnímu páru světa blízko. „Emil byl moc hodný kluk a výborný kamarád,“ vybavuje si Ivo. Jeho žena Danu vždycky obdivovala: „Ráda tancovala, zpívala moravské písničky a pořád byla obklopená přáteli. Nikdy ze sebe ale nic nedělala a každému poradila. Prostě byla úžasná.“

Stará garda

Přátel měli Zátopkovi spousty. Dana bývala organizátorkou setkávání takzvané Staré gardy, jakéhosi neoficiálního klubu bývalých sportovců, kteří olympijské hrdiny podporovali především po roce 1968. Tedy v době, kdy Emil upadl kvůli politickým postojům v nemilost a skončil jako dělník na vrtech.

Do oktetu přátel, kteří se střídali v pořádání srazů, náleželi slavný cyklista Jan Veselý s ženou Evou, hokejista Zdeněk Ujčík s paní Věrou a také manželé Ludvík a Olga Liškovi. Ti zvali Starou gardu do Staré Boleslavi a později do svého domku v Zápech. „Říkávala jsem Daně a Emilovi, přijďte k nám, zajděte si zaběhat do Houštky, a pak

Společná příprava armádních moderních pětibojářů a Emila Zátopka (1948)

Liškovi (v krojích) se Zátopkovými

Na tréninku s oštěpařskými nadějemi byla vždy legrace

Dana Zátopková a Anna Fibigerová

si popovídáme. Scházeli jsme se každý měsíc a bavili se o všem možném, ale zásadně ne o politice,“ upozorňuje paní Olga.

„My ženské jsme se předháněly ve vaření a Dana byla tuze dobrá kuchařka. A vždycky byla legrace, třeba když se chlapi přestrojili za Mikuláše a my jsme musely klečet, prosit o dárky a modlit se. Pořád jsme si něco vymýšleli a blbli,“ pokračuje ve vyprávění žena, jejíž partner běhal v barvách ATK, ÚDA a Dukly na středních tratích.

Když se jí zeptáte, jací vlastně Zátopkovi byli, po chvilce rozmyšlení odpoví: „Emil byl poctivý dřič, a když něco dělal, všechno to muselo být přesné a perfektní. Takový byl úplně ve všem, i v běhání. Byl vůbec neustále v pohybu. Chvilí neposeděl. Pořád musel pohopsávat, poběhávat,“ usmívá se.

„A když ho odsunuli k vrtné soupravě, nijak ho tím neponížili. I když spal v maringotce, vždycky mi říkal: Olinko, já mám zdravé ruce, já se uživím. Podívej, jaké mám mozoly, ale jsem hrdý na to, že takhle pracuju,“ reprodukuje slova vytrvalce, který jako jediný získal na jedné olympiádě tři zlaté medaile.

Hlavou domácnosti byla ale Dana. „Všecko muselo být po jejím. Naštěstí byla úplně jiná povaha než Emil. On by rozdál první poslední, zatímco Dana byla strážkyňou rodinného krbu,“ míní.

„Na to, jakých sportovních úspěchů dosáhli, byli velmi skromní. Bylo na nich vidět, že sportovali opravdu pro radost. Kdyby si současní sportovci měli od nich něco vzít, tak právě tu radost ze sportu. Mám dojem, že některým trochu chybí,“ dodává Olga Lišková.

Text: Pavel Nekola

Foto: archivy Fibigerových, Liškových a ASC DUKLA

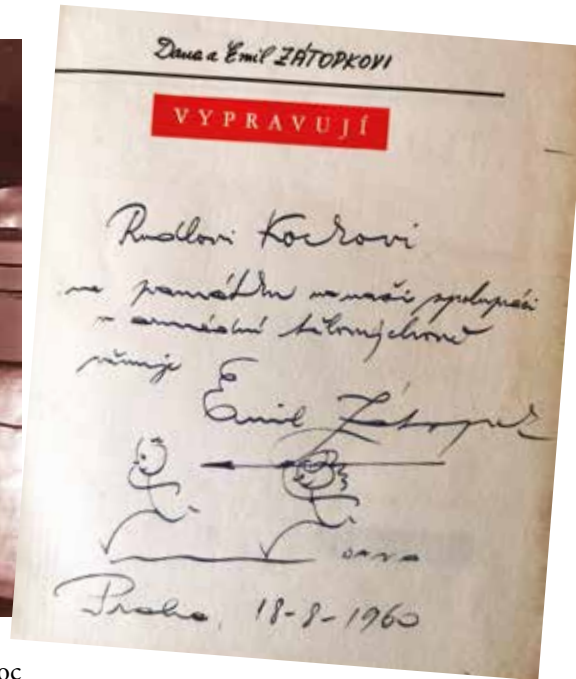
O ukradeném jménu a krupicové kaši

Narodil jsem se ve dvaapadesátém sice v Novém Boru, ale otec Rudolf Kocek coby absolvent Tyršova ústavu pro tělesnou výchovu a sport v Nymburku již pracoval jako armádní referent v ATK na Strahově. A po roce jsme se s maminkou stěhovali za ním do Prahy.

Haló, tady Petr Kocek Zátopek

ATK se přejmenoval na ÚDA, máma následovala tátu a nastoupila do tamní krejčovny, kde se upravovaly uniformy a vojenské i sportovní oblečení pro tehdejší sportovce. Já narukoval nejdříve do jeslí a pak do školky dole pod kopcem na Pohorelci, kam mě rodiče ráno předávali a kde mě zase vpoledne vyzvedávali.

Občas, když tam řádily nějaké ty zarděnky, spalničky či jiné tehdejší dětské nemoci, tak mě brali s sebou do práce na Strahov, kde jsem v místních dřevěných ubikacích střídal matčinu krejčovskou dílnu s kanceláří táty.

Jelikož jsem prý byl dost ukecaný a oprsklý klouček, měl jsem brzy spoustu dospělých kamarádů. Mezi moje nejoblíbenější kmotry a strejdy kromě fotbalistů Masopusta, Nováka, Pluskala a spol., kolem nichž se táta pracovně nejvíce točil, patřili hlavně boxer Július Torma a atleti Aleš Poděbrad, Josef Doležal nebo Jiří Skobla. A taky Emil Zátopek.

Ten byl ze všech nejslavnější – a nebylo divu. Jeho trojnásobné olympijské vítězství v Helsinkách bylo stále takřka čerstvé. Zápisů v tabulkách světových rekordů měl taky pořád spoustu. A tak jsem si vcelku drze a svévolně přisvojil jeho jméno, a všude, kam jsem přišel, jsem se hrdě hlásil jako Petr Kocek Zátopek.

Jednou mě máti vyzvedla ze školky a šli jsme spolu nahoru na kopec na atletické hřiště Tankisty, kde jsme čekali na tátu.

Bylo to už skoro večer a na stadionu moc atletů nebylo, jen po škvárovém oválu běhal intervalové úseky Zátopek. Při jedné z mála pauz se u nás zastavil.

„Mařenko, jsi nějaká smutná. Copak tě trápí?“ dal se do řeči s mamkou. „Ale Emilku, Pěta nechce pořádně jíst a moc neroste,“ postěžovala si. Emil se na mě obrátil a povídá: „Synku, chtěl bys být velký chlap a jednou vyhrávat závody jako třeba já?“ Když jsem souhlasně kývl, pokračoval: „Tak to musíš krupicovou kaši, lehce posypanou cukrem, kakaem a omaštěnou máslem, jíst k snídani i k večeři každý den!“

Spartakiáda dlouho nevydržela

Jelikož jsem slavným býti chtěl, tak jsem potom do sebe tu neoblíbenou kaši do sebe cpal od rána do večera, jak se na malého Zátopka sluší a patří. Příznávám ale, že jsem si jméno brzy změnil. Mohla za to zase moje maminka, která v červnu roku 1955 cvičila na Strahově na I. celostátní spartakiádě.

S tátou jsme seděli v hledišti, mamču sice přímo na ploše neviděli – byla na značce někde na druhé straně obrovského stadionu –, ale stejně jsem byl pyšný na to, že tam v tom širém davu někde taky je. A tak

jsem si změnil jméno na Petr Kocek Spartakiáda. To mi vydrželo až do podzimu.

Poslední říjnovou sobotu jsme vyrazili z nedalekého nádraží Praha-Libeň dolní čmoudícím osobákem (ty vagóny s tvarovanými dřevěnými sedadly jsem miloval) na výlet do Čelákovic, kde se konalo velké sportovní odpoledne. Na jeho programu byla běžecká hodinovka, v jejímž rámci Emil, supící podobně jako před tím naše lokomotiva, vytvořil další dva světové rekordy – na 15 mil a 25 kilometrů.

Sláva to byla převeliká. Zaplněné hlediště pulzovalo nadšením – a Emil přidal ještě několik čestných kol. V té chvíli to Spartakiáda prohrála na celé čáře. Zase jsem se pokorně vrátil ke svému původnímu rozšířenému jménu se Zátopkem na konci.

Záchrana před trojkou z mravů

Jednou jsem měl na základce nějaký větší průšvih, dokonce mi hrozila trojka z chování. Když jsem byl na koberečku u našeho ředitele školy Jůzy, který hodlal pozvat rodiče k zásadnímu pohovoru, tak jsem si trochu zalhal, že naši nemají na prostě žádný volný čas, ale že by otec mohl

domluvit nějakou velkou besedu s nějakým slavným sportovcem. Klidně třeba s Emilem Zátopkem. Doma jsem to pak otočil s tím, že náš soudruh ředitel prosí tátu, zda by besedu s nějakým reprezentantem, třeba rovnou se Zátopkem, nedomluvil.

Klaplo to. Velká tělocvična byla narvaná k prasknutí, Emil sázel historku za historkou, k mé radosti ani na tu naši společnou s krupicovou kaší nezapomněl. Vedení školy bylo nadšené, stejně tak učitelé a žáci. Ještě dlouho na ústřední nástěnce ve vestibulu naší libeňské základky na Palmovce visel velkým písmem napsaný Emilův citát, který na besedě vyslovil: „Vyhrávat je docela snadné, stačí být první v cíli. Stojí za tím ale hodně úsilí a odřikání.“

Chvilí jsem byl tak trochu také za slavného, a hlavně ten můj první pořádný výměnný obchod v životě – barter, jak se dneska říká – nakonec přinesl i bonus v podobě jedničky z mravů.

Když Zátopkovi v 60. letech koupili v Troji v ulici Nad Kazankou pozemek a začali stavět vilu, tak jsme s tátou, pokud jsme neměli zrovna žádné fotbalové povinnosti – on s áčkem Dukly, které už dělal předsedu, a já zase coby duklácký žák žádný zápas –, za nimi o víkendech jezdili. Na brigádách jsme vypomáhali se základy stavby.

Při tom jsme od Dany i Emila slyšeli hodně dalších historek. Vzpomínám, jak Emil měl po kapsách stroužky česneku, které prý pro sílu a na odolnost chroupal a nabízel. Nebo jak se při zedničení učil švédštinu, aby mohl v jejich řeči poděkovat tamním sportovním organizacím a fanouškům, kteří jim za jejich sportovní výsledky i fair play vystupování darovali osobní vůz Saab.

Tehdy jsem také poprvé v životě okusil z jejich zahraniční akce dovezené bílé krevetové chipsy. Voněly mořem, jen se rozplývaly na jazyku a chutnaly báječně. Kam se na ně hrabaly naše tehdejší často přepálené a přesolené brambůrky.

Svatební blahopřání od Emila

Když jsem skončil s fotbalem a začal jezdit závodně na kole, naše vzájemná setkávání řídla. Naši se ale se Zátopkovými přátelili dál. Já se s Emilem potkal třeba v roce 1981 při silniční části cyklistického mistrovství světa v Praze. Sice jsem ještě závodil, ale už se pomalu připravoval na budoucí novinářskou dráhu, zaučoval se a vypomáhal v tiskovém centru na Strahově v hale u Rošického stadionu. Emil tehdy pracoval v dokumentačním středisku ČSTV v tribuně sousedního stadionu Spartakiádního, kde se tiskly a rozmnožovaly startovní listiny a výsledky. Když jsem pro ně chodil, abych je odnesl budoucím kolegům žurnalistům do „tiskárny“, vzpomínali jsme spolu u kopírek na doby nedávno minulé. Třeba na to, jak jsem si od něj vypůjčil jméno – a jasně, že i na tu krupicovou kaši zase došlo.

A taky jsem mu hrdě povyprávěl, jak od té doby rád běhám – a docela dobře. Třeba na základní škole jsem vyhrál sportovní hry mládeže na Praze 8, nebo pak později mezi cyklisty při zimní přípravě jen těžko hledal soupeře v běžích od stovky až po deset kiláků.

Když jsem pověsil závodní kolo na hřebík, setkával jsem se coby sportovní novinář se Zátopkovými zase častěji a při různých příležitostech: na atletických soutěžích, vyhlašování anket nebo třeba

když se začátkem 90. let otevírala na pražských Příkopech první prodejna Adidasu v Česku.

Bohužel žádné fotky s Emilem a Danou nemám, jen ty hezké vzpomínky. A v rodinném archivu mám blahopřejný telegram, který nám v osmasedmdesátém poslal Emil do Brna k naší svatbě. Stojí v něm: „Blahopřeji, je skvělé spojit drinu na dráze sportovní s manželským štěstím na dráze životní.“

Cyklistický panáček podle Zátopkových

A na konec ještě jednu krádež musím přiznat. Od Emila jsem si totiž nevypůjčil jenom jméno, ale taky trochu „čórnul“ i postavičku, kterou s Danou kreslivali ke svým autogramům. Třeba do knihy, kterou kdysi věnovali tátovi.

Jen jsem si toho běžeckého a oštěpařského panáčka předělal na cyklistu. Sem tam jsem ho taky přidával ke svým podpisům nebo v posledních letech k novoročním přáním. Jelikož jsem jich ale rozdával určitě podstatně méně, není zdaleka tak dokonalý jako ty legendární postavičky Zátopkových.

Emil i Dana jsou už bohužel v nebeské síni věčné a nehynoucí sportovní slávy, ale v mém srdci jejich kousíček stále zůstává. Prostě Petr Kocek Zátopek navždy, od dětství až do posledního dechu.

Text: Petr Kocek, bývalý cyklistický reprezentant a sportovní redaktor
Foto: archiv Petra Kocka

Dana Zátopková vzpomínala na živý sen a neuvěřitelné setkání po padesáti letech

Mandalay

byla básní naší lásky

Se slavnou atletickou dvojicí Danou a Emilem Zátopkovými jsem se střetla mnohokrát a z našich setkání vznikly zajímavé rozhovory. Poprvé – to bylo v roce 1985 – jsem s legendárními manželi natáčela povídání u nich doma v pražské Troji. Jelikož pocházím z jižního Slovenska, rozhovor vyšel v maďarštině v deníku Új Szó (Nové slovo).

Dobře si pamatuji, jak mě překvapili pohostinností, vstřícností a smyslem pro humor, ale i tím, jací byli milovníci a znalci folkloru. Bezchybně zazpívali několik maďarských lidovek. Bylo to nezapomenutelné posezení plné smíchu, pohody a radosti. Podobně jako každé další. A jinak to probíhalo i loni v srpnu při posledním rozhovoru s paní Danou.

V roce 1963 jste dostali pozvání na trenérský pobyt do Indonésie. Jak se vám to zamlouvalo?

Žopek byl schopný hned vyrazit. Vzal si dovolenou na celý rok. Na rozdíl ode mě měl tropy rád, zbožňoval čerstvé ovoce a teplo.

Vás to nelákalo?

Ne, do Indonésie se mi moc nechťelo. Mám raději severské země, kde teče svěží

voda, bublá po mechu a kamení, voní lesy a měkké chodníky jsou posypané jehličím. Jenže u pozvánky byl ještě dodatek, že bychom se cestou mohli zastavit v Barmě. Zrovna v té době měly být v Rangúnu sportovní akce s atletickým seminářem. A slovo Rangún nám pohnulo srdcem.

Proč vás oslovil právě Rangún?

Protože v době, kdy jsme byli do sebe nejvíce zamilovaní, nás okouzila báseň Mandalay od Rudyarda Kiplinga. V ní je také zmínka o Rangúnu, od něhož není do města Mandalay moc daleko.

Je známo, že jste oba milovali poezii.

Básničky jsem měla ráda už ve škole. Ale když jsme se seznámili, ani ve snu by mě nenapadlo, že má Žopek nějaký vztah k poezii. Myslela jsem, že mě chce jenom

ohromit, a to se mu podařilo. Poté, co odrecitoval Mandalay, začal přednášet další Kiplingovu báseň Když. Uměl i Krále Lávrů od Karla Havlíčka Borovského, ze staré čínské poezie zase Mathesiův překlad Jasmínu loubí. A tak kvůli možnosti navštívit Rangún a Mandalay vypadala cesta náraz romanticky. A chcete vědět, proč nás spojovala báseň Mandalay?

Jsem zvědavá, povídejte.

Milovali jsme ji nejvíce, protože byla básní naší lásky. Uměli jsme ji nazpaměť a umím ji doteď.

Do moře se děvče dívá u pagody birmanské, a jak sedí si tak líně, na polibky myslí mé.

Třes jen, větře, listím palmy, chrámový ty zvonku, hrej:

„Vojáčku, můj Englishmane, vrať se mi do Mandalay!“

Vrať se mi do Mandalay,

k indické se flotě dej, neslyšíš,

jak veslo pleská od Rangoonu k Mandalay?

Ach, na cestě k Mandalay létavých je rybek rej;

přes moře, když svítá z Číny, bouří to vždy nádherně.

...a tak dále.

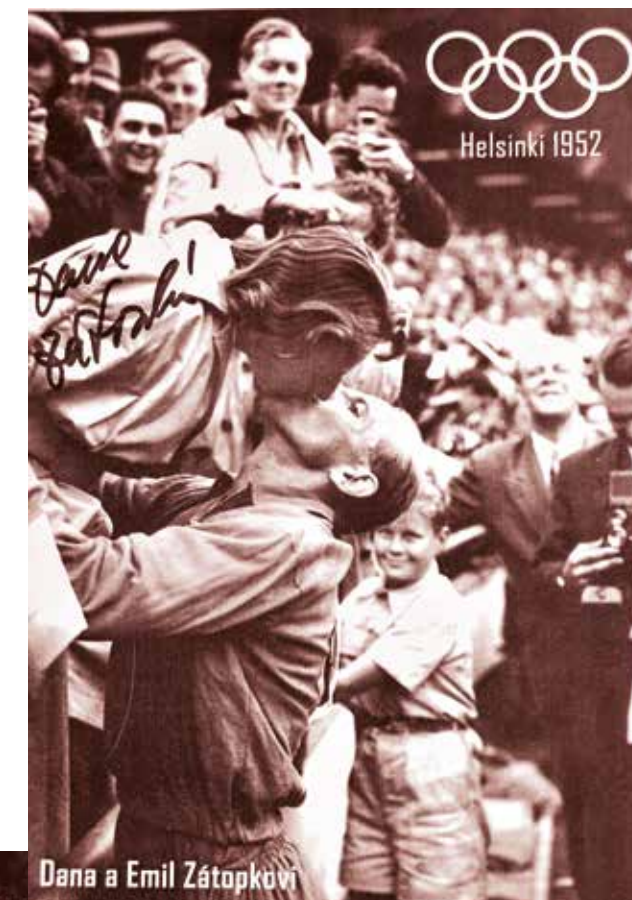
Emil Zátopek v ZOO Melbourne OH 1956

Dostali jste se pak do Mandalay?

Nakonec se to bohužel nepodařilo. V Barmě vypukly nějaké nepokoje a přístup byl povolený jen s vojenským doprovodem. V poklusu jsme si prohlédli pár zlatých pagod, zopakovali jsme si naše nejoblíbenější Kiplingovy verše („jak veslo pleská od Rangoonu k Mandalay“) a odletěli do Indonésie.

Kvůli zajímavé trenérské nabídce jste se však na rozdíl od manžela předčasně vrátili.

Žopek chtěl ještě navštívit některé ostrovy, aby tam pomáhal pozvednout zájem o sport. Já jsem ale bez váhání odletěla. Všechno, co jsem viděla a zažila, bylo moc zajímavé, ale toho vedra jsem už měla dost.

Zátopkovi v Indii 1956

Po návratu došlo mezi vámi k zvláštnímu až nadpřirozené propojení. O co konkrétně šlo?

Emil v Indonésii onemocněl úplavicí. Bylo mu špatně, prý až na umření. Jenže v té době jsem o něm neměla žádnou zprávu. Ale jednu noc jsem měla neobvyčejně živý sen.

Probudilo mě velké světlo, k němuž u postele nebyl vypínač. Žopek ležel vedle mě a tiše říkal: „Nech mě tady umřít. Já už nikam nepojedu.“ Vstala jsem a zhasla. Prožitek byl tak živý, že mě fascinuje i po letech. Teprve až po jeho návratu jsem se

dověděla, že na umření mu bylo přesně v době, kdy jsem měla ten sen.

I po odchodu manžela do sportovního nebe jste zažila cosi neobvyklého.

Při psaní vzpomínek jsem si nebyla jistá některými momenty právě z cesty do Indonésie. Říkala jsem si, že to vynechám, ale pak se stalo něco zvláštního. Při setkání s přáteli v malé pražské hospůdce za námi přišel nějaký pán a ptal se, jestli by si mohl sednout k vedlejšímu stolu. Řekli jsme, že samozřejmě, ale on krátce na to vstal a řekl mi: „Vy si na mě, paní Zátopková, nepamatuji?“ Zavrtěla jsem hlavou, načež on s úsměvem pokračoval: „Cestou do Indonésie jste byli s panem Zátopkem u nás v Barmě na večeri.“ A najednou se mi udělalo jasno. Právě tím jsem si nebyla jistá. Připadalo mi neuvěřitelné, že se setkám s člověkem, s nímž jsme byli s Emilem před padesáti lety v Barmě na večeri.

Text: Eva Kubáňová
Foto: archiv ASC DUKLA

O tříhodinovém letu a bichli o životě

Od dětství jsem fanouškem Dany a Emila Zátopkových. Může za to můj táta, který mi o nich často povídal, a dokonce mi kdysi k narozeninám koupil knížku Dana a Emil Zátopkovi vypravují... Vyšla v roce 1961 a určitě ji mnozí máte doma.

Léta jsem si přála Zátopkovi potkat. Jen tak se na ně zpovzdálí podívat, ale vůbec by mě nenapadlo, že se mi tohle přání časem splní. Po roce 1989 jsem totiž měla to štěstí natáčet pro rozhlas s oběma v jejich domě s kohoutem na střeše a květinovou předzahrádkou. Byli bezprostřední, veselí a chytří. Skvělí vypravěči. Pořady se moc líbily. A takovou zkušenost nemám jen já, ale i další rozhlasoví moderátoři a redaktoři. Třeba Karel Tejkal nebo Tomáš Sláma.

Po roce 2000 jsem se potkala už jen s paní Danou. U ní doma v Troji jsme nahráli pěkný velikonoční pořad.

Zavzpomínala na dětství, tradice, dokonce i zazpívala. Pak občas jako host přišla do rozhlasu, přesná jako hodinky. Ani ji nenapadlo požadovat taxi jako někteří hosté.

Kniha o opravdovém životě

Občas jsme se i sešli na různých sportovních akcích pro děti a mládež, nad kterými měla záštitu. Nebo při vyhlášení nejlepších sportovců Dukly či křtu knížky *Náš život pod pěti kruhy*. Na křtiny ji rád přijel do Prahy zazpívat vacenovický ženský sbor Marijanky. Přivezli jí koláčky, dobré víno a slivovici.

„Je to tlustá bichle, promiňte mi to,“ omlouvala se Dana při křtu. „Ani nevím, jak se to stalo, že se to rozrostlo do tolika stran. Život je ale dlouhý a já si toho ještě pořád hodně pamatuju. Jsou tam i hlouposti, které vás pobaví. I takové věci k životu patří. Snažila jsem se, aby v knize byla pravda a nic než pravda. Víte, o mně a Emilovi se toho napsalo tolik, že se v tom dá těžko vyznat, a tak jsem dala dohromady všechny části skládky a vznikla kniha o našem opravdovém životě,“ prohlásila.

„Nejsu žádný spisovatel, takže to kritizujte mírně,“ pokračovala. „Nemám takovou tu spisovatelskou zručnost, abych mohla říct, že je to dokonalé. Ale možná právě proto se vám to bude líbit, že to dokonalé není. Sepsala jsem to tak, jak život šel a jak lidsky a obvykle jsme ho žili,“ vzkázala čtenářům bývalá oštěpařka předtím, než knihu pokřtila milovaným Modrým Portugalem.

Paní Dana mě seznámila i se svou nejvěrnější kamarádkou Vlastou Kaplanovou. Párkrát jsme se společně sešly v jejím novém bytě. Jednou jsem jí upekla králíka na česneku, přinesla jsem ho s bramborovými knedlíky a zelím. Dala jsem si záležet. Nezapomenu, jak pomalu ochutnávala a jak mi pak řekla, že knedlíky se mi povedly, zelí ujde, ale králíka by udělala jinak. Slíbila jsem jí, že příště ho přinesu neupečeného.

I v 90 letech se plní sny

V roce 2012 Dana Zátopková slavila devadesátiny. Ví, že to bylo na několikrát, v různých partách a vesele. Jak jinak. K oslavě tenkrát patřil i dárek od ministra obrany Alexandra Vondry – tříhodinový let vrtulníkem z vojenského letiště Kbely do milovaných Vacenovic, nedaleko Kyjova, odkud pocházeli její rodiče.

„Já se narodila ve Fryštátu u Karviné, ale tady mě vychovávali po slovácku. Učila

jsem se tam pást husy i ovce,“ poznamenala jubilantka ke zvolenému cíli cesty.

Brala jsem to a dodnes beru jako čest, že jsem v doprovodu byla i já. Všechno bylo pečlivě zorganizováno. Na letišti už čekala posádka, paní Daně předala kytici a udělala štafáž. Oslavenkyně si let užívala. Stále se dívala z okénka, byl soustředěná a moc šťastná. Nad Vacenovicemi si předseda k pilotovi a on její bílou šálou odpovídal na mávání velké vítací skupiny. Starostku, známé a příbuzné včetně sestry předem informovala.

„Zmobilizovala jsem celé Vacenovice, aby přišly mávat. Všichni se proto sešli na plácku u hřbitova,“ usmívala se a nadšeně mávala z okénka pilotní kabiny.

Při zpáteční cestě byla velmi dojatá. Bylo znát, jakou jí let za slunečného počasí udělal radost. „Pan ministr nad tím darem opravdu přemýšlel, opravdu mě potěšil,“ pochvalovala si.

Dárek to byl skutečně nádherný. Zásluhu na něm měla i Dukla, která všechno dojednala. A vůbec obdivuji, jak se o paní Danu, když to potřebovala, starali kamarádi a kamarádky právě z Dukly.

Považuji za štěstí, že jsem se s Danou a Emilem Zátopkovými potkala. Byla bych ráda, kdybyste si vy, kteří jste dočetli až sem, v duchu řekli, co jste na nich nejvíc obdivovali.

Je to vůle, že ano?

P. S. Toho králíka jsem paní Daně, aby si ho upekla, jak ho měla ráda, nestihla donést. Moc mě to mrzí. Několikrát mě to sice napadlo, ale když jsem se poptávala, zda je vhodný čas, už bohužel nebyl.

*Text: Stána Dufková
Foto: Ivana Roháčková*

Zátopkovi jsou z Československa

Prapodivná doba, která v minulosti panovala v Československu, se pochopitelně promítala i do sportu. Když jsem se v roce 1983 v Obraně lidu na začátku své novinářské dráhy vehementně dral o článek o Emilovi Zátopkovi, jenž pár dní předtím dostal v Paříži Cenu fair play, soudružka vedoucí redaktorka mi ho zkrátila o třetinu. Proč, ptal jsem se, neboť Emil Zátopek byl jedním z mých sportovních vzorů a nejslavnějším čs. olympionikem. „Copak neznáte jeho postoj v srpnu roku 1968?“ Znam, no a co? odpověděl jsem, a ona mi řekla, abych s tím názorem raději pomlčel a byl rád, že mám zaměstnání. Zajímavé bylo, že v prosinci roku 1989, kdy jsem byl u Zátopků v Troji, neboť už se „to smělo“, jsem najednou mohl sepsat celostránkový rozhovor a nikdo nešpitl ani slůvkem. Ani zmíněná soudružka. Rozhovor, který vyšel v Obraně lidu v lednu 1990, máte před sebou. Řekněme, že na památku Dany a Emila, kteří už s námi nejsou.

Otře se vám o nohy, sotva vejдете do chodby. Jmenuje se Dědek. Dříve, dokud bydlel ve stájích Jiskry Trója, se zřejmě jmenoval jinak, ale své někdejší jméno patrně zapomněl, protože ho kdysi dávno kopl kůň. Kopl ho až tak, že mu vyrazil několik zoubků a zle pošramotil dolní čelist. Belhal se tehdy tak dlouho, až se ocitl na zahradě, kde teď žije.

Dana a Emil Zátopkovi jej přivítali přívětivě: byl samá krev a nemohl kousat, a tak jej čtrnáct dní živili teplým mlékem. Vzpamatoval se, teď už je jejich. Dědku mu začali říkat proto, že už tehdy měl svůj věk. V zimě má své místočko v předsíni u kotle, teď když je tepleji, si hoví přede dveřmi domku. Co má nejraději? To je jasné – návštěvy, protože to paní Dana připraví pampuch, jihomoravskou specialitu.

Mladé kopřivy se natrhají do kousků rohlíků namočených v mléce, přidá se něco uzeniny, něco koření a maličko tuku, vajíčka a všechno se zapeče. A což teprve, když oba začnou vyprávět! Zrovna nedávno tu byl novinář z amerického časopisu Sport Illustrated a přicházeli další...

Samozřejmě – důležité jsou olympijské medaile. Dohromady získali pět zlatých a dvě stříbrné. K tomu si přidejte pět titulů mistrů Evropy, celkem devatenáct světových

první u nás přišla se sportovním klubem založeným na socialistických principech. Sportovci najednou měli všechno – čas na přípravu, stadion, pořádnou stravu, oblečení. A přinášelo to výsledky; není divu, že špičkové sportovce začali v pozdější době připravovat také v armádě Spojených států či třeba Francie. No, když jsme začínali, mělo to své dětské nemoci – velitelé třeba nemohli pochopit, že boxer musí váhy nemůže sníst k obědu půl kila masa. Nebo politruk povídá – máme tady volejbal, odbíjenou, košíkovou a basketbal. Není těch oddílů nějak moc? Nechme si volejbal a košíkovou, a odbíjenou a basketbal bychom měli předat jiným útvarům...!“ líčil Emil.

Jak to bylo se jménem Ingr

Dana se přidává: „Já byla v ATK jen několik let – právě v období mezi těmi dvěma medailemi. Dopoledne jsem měla čas na trénink, odpoledne mě čekala práce instruktorky ve sportovním oddíle mládeže při ATK. S tou stravou to bylo tak – bylo jí opravdu dost a řekli nám, že kdo to nesní, uvidí. Ale co by Emil dělal s takovým množstvím masa, když vytrvalci byli odjakživa spíše býložravci? A tak jsem maso vždycky snědla a Emil zbaštil zeleninu a knedlíky. Myslím, že svět nám tehdy dost záviděl – sportovci dostali podmínky a měli jediný úkol, podat výkon. Ale v roce 1957 se v naší armádě ženské sportovní složky rozpustily a já odešla do Rudé hvězdy Praha.“

Každý z nich byl vychováván jinak. Emil pocházel z dělnické rodiny, Danin tatínek byl zase důstojníkem naší armády. Dana se za svobodna jmenovala Ingrová, a to byl kámen úrazu jak za války, tak i po osvobození. To proto, že Ingr se jmenoval také ministr obrany londýnské vlády prezidenta

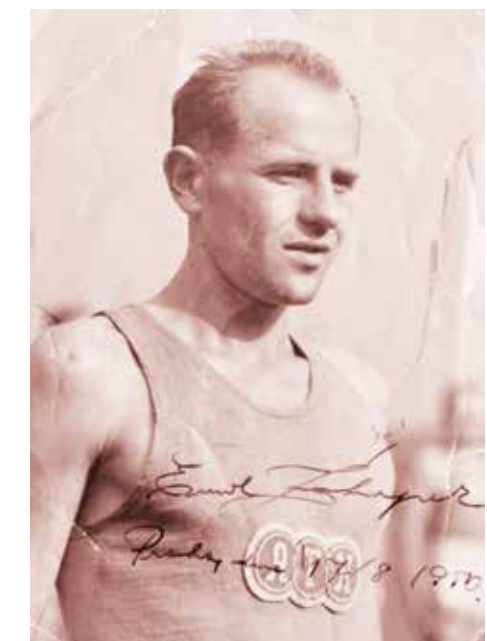

rekordů, hrst dalších medailí a cenných umístění – právem je Emil nejlepším atletem naší historie.

Ale Dana druhé housle nehrála – olympijské zlato vybojovala v roce 1952, stříbro o osm let později. Ale to všechno by mělo vědět každé dítě školou povinné. Že neví,

to není jeho vina. Zajímavé je, že oba společně hájili barvy naší armády čili Dukly, tehdy vlastně ještě Armádního tělovýchovného klubu Praha...

„Já byl v ATK hned po jeho založení, přišel jsem jako poručík z vojenské akademie v Hranicích – armáda vlastně jako

Beneše. Ministr Sergej Ingr byl ovšem generálem a tatínek pozdější olympijské vítězky plukovníkem, navíc kromě jména neměli nic společného. Plukovník Ingr však za války platil tomuto jménu daň – strávil několik let v koncentračním táboře.

„Abych to upřesnila – Němci zkrátka byli na Ingry vysazení. Oba nebyli spřízněni, ale jejich životy se prolínaly, že navzájem šli svým dětem za kmotry. V roce 1947 jsem vstoupila do sociálně demokratické strany, protože v ní byl můj tatínek – po válce jsme všichni byli nadšeni pro sociální jistoty. Jenže v roce 1948 se sociální demokracie slučovala s komunistickou stranou a došlo k prověrkám. Zeptali se mě, co se mi na straně nelíbí, a tak jsem po dlouhém váhání řekla, co mě trápilo nejvíc – za války jsme všichni žili ve strachu z gestapa, a po osvobození jsem zjistila, že strana přijímá i ty, kteří se za nacistů zprofonovali. A měla jsem po členství. Později za mnou několikrát přišli, ale já si říkala – jednou jste mě neprávem vyhodili, a teď, když něco znamenám, o mě stojíte? Stejně si dodnes myslím, že při těch prověrkách bylo rozhodující moje příjmení – Ingrová.“

Ono to bylo asi také proto, že generál Ingr po únoru 1948 podobně jako řada dalších generálů odešel na Západ. „Když v roce 1948 na olympijských hrách v Londýně představovali všechny olympijské vítěze králi Jiřímu VI. a jeho choti, uvedl mě jeden z poradců – To je Emil Zátopek, důstojník Československé armády, vítěz běhu na deset kilometrů. Královská manželka odvětila, že to musí být užasná armáda, když má tak rychlé důstojníky.

A za mnou stál Dr. Popel, vedoucí družstva našich kanoistů, a perfektní angličtinou povídá: A kdyby Vaše výsost věděla, jak rychle dnes utíkají naši generálové! Pak jsme se vrátili z Londýna a v Praze na letišti stáli dva muži: Vy jste doktor Popel? Tak aby bylo jasno – pro nežádoucí extempore před chotí anglického krále nesmíte pět let do západních zemí…“

Rekord na rozkaz

Krátce po návratu z Londýna se v Uherském Hradišti vzali – svatební hostinu měli v kasárnách, kde Danin tatínek působil jako velitel posádky, vyhrávala jim vojenská hudba.

A brzy na to Emil Zátopek osobně poznává osobnosti našeho politického života – Rudolfa Slánského, jenž na něho při prvním stisku ruky a pohledem do očí hluboce zapůsobil, Vladimíra Clementise, kterého dodnes považuje za velmi ušlechtilého člověka.

„Poznal jsem ovšem i generála Reicina, i když bych to asi neměl říkat, protože on nakonec také patřil mezi oběti režimu. V roce 1949 jsem vytvořil světový rekord na deset kilometrů. Pak mě náčelník štábu nacytal při tréninku – jak to, že velitel roty není v kanceláři! Jenže Viljo Heino do měsíce můj rekord o sekundu vylepšil a náčelník atletického oddílu Vašek Sábl mi říká, abych ten rekord vrátil zpátky. No jo, ale jak, když jako velitel roty musím sedět v kanceláři? Tak Vašek Sábl šel za generálem Reicinem – ten to zprvu nechtěl pochopit, ale Sábl ho přemluvil. A vyšel rozkaz: Udeľuji tréninkové volno nadporučíku Emilu

Zátopkovi do 1. do 22. října za účelem překonání světového rekordu na 10 000 metrů. Závod se uskutečnil 22. října na stadionu ve Vítkovicích...

Atletičtí odborníci se sice chytali za hlavu – copak to jde, rekord na rozkaz? Ale první dva týdny jsem zatrénoval, pak si trochu odpočinul – a rozkaz nakonec splnil. O sedm vteřin...

Olympijské hry v Helsinkách. Slavné olympijské hry, neboť manželé Zátopkovi získali dohromady čtyři zlaté medaile. Po návratu za Emilem přišli – trojnásobný olympijský vítěz, vlastně čtyřnásobný, a není ve straně?

„Já se ošíval, leccos už jsem tušil i věděl, navíc jsem měl služební povinnosti a volný čas potřeboval na přípravu. Báľ jsem se, že budu muset vysedávat na schůzích. Ubezpečovali mě, že to nebude nutné, tak jsem kývl. A spadla klec – jedna schůze za druhou. Tak jsem se alespoň snažil odtrénovat co nejvíce po zaměstnání a před schůzemi. Jednou jsem se pořádně potrápil a dost vyčerpán si přinesl na schůzi dvě dvanáctky. To jsem si dal: Soudruhu ty si zpřijemňuješ schůzi!“

Na vrtech si vydělal víc než v armádě

Jak už bylo řečeno – oba procházeli někud odlišnou výchovou, a tak se formoval i jejich názor na život. Cožpak pro to mezi nimi nedocházelo k rozporům?

„Pokud si vzpomínám, tak ne. Já měla velmi hezké dětství, určitě jiné než Emil, ale konfrontace mezi ním, který pocházel z komunistické rodiny, a mnou jako masarykovcem byla pro oba velmi užitečná. Oba jsme si své názory trochu poopravili.“

Ještě větší zkouškou však bylo období politických procesů, křivých nařčení a nevinných obětí. „No, taky jsme všechno nevěděli hned, ale jak jsem říkal, znal jsem se s různými lidmi, třeba s Rudolfem Slánským a Vladimírem Clementisem, neboť medaile otevírají dveře. Vezměte si třeba Alexeje Čepičku – mimořádně schopného člověka, jenž byl po sportovní stránce vždy odborně na výši, komunistického poslance za okres Kroměříž, což je okres hluboce katolický. Jak jen likvidoval právě náboženství. Třeba můj někdejší trenér Dr. Haluza, to byl člověk nábožensky založený. A patnáct let pracoval v Jáchymově. Zda se nedalo nic dělat? Ach, to ne...

Nebo když jsme se vrátili z olympiády v Helsinkách. Zašel jsem k nám, do ATK, a kdosi mi povídá s vykulenýma očima – ty ses vrátil? Ty nevíš, co se tady děje? Copak sis nepřečetl noviny? Ale kdo tomu má věřit? říkám. Vždyť podle novin to měl být Slánský, kdo vypíchl Žižkovi oko! Byla to podivná doba – na jedné straně jsme přijímali medaile, ale na druhé straně se na všechno dívali přes vlastní slzy.“

Opustíme rychle léta padesátá. V těch dalších Emil pracuje na oddělení pro tělesnou přípravu vojsk MNO, Dana se brzy po postříbřeném Římě stává v RH Praha trenérkou. Oba se však zároveň řadí na přední

k marxismu-leninismu? No, soudruhu Novotný, my toho Marxe můžeme točit zepředu i zezadu, ale pro náš stát na tom netrháme ani dolar... A ten muž nato: Oho, ani dolar...? To zavání politickou bezpečností!“

Schopných jsme měli dost, a ti přesto nemohli tvořit. Filmaři nemohli točit, co by chtěli, spisovatelé nemohli psát. Herci si často dělali legraci z rolí, jež měly vyznít vážně. „Proto jsme s Danou byli šťastní, když se objevil Alexander Dubček a ostatní...“

Léto 1968. Dana a Emil Zátokovi popisují 2000 slov. Jako čestní hosté se objevují na olympiádě v Mexiku, ovšem odmítají nabídky k emigraci. „Nemohli jsme přeci odejít, když národ byl na kolenu,“ říká Dana. Touha po svobodě je brzy potrestána, Emil musí odejít ze strany, a tím

i z armády, i když hodnost plukovníka je mu ponechána. Podobně jako Josef Odložil musí opustit Julisku, Dana zase Rudou hvězdou, bez klubové příslušnosti zůstává i Věra Čáslavská. Všem čtyřem podává pomocnou ruku pražská Sparta. Generál Vařeš se k Emilovi chová rytířsky – máme ti sehnat nějaké zaměstnání?

„Ale kdež – nad tím jsem mávl rukou, práce je přece všude dost. Jenže já žádnou nemohl najít! Že to nešlo v tělovýchově, to mě nepřekvapilo, ale ono to nešlo nikde v Praze! Pak mi kdosi poradil – musíš hledat mimo hlavní město. A další přátelé mi pomohli najít – v podniku Stavební geologie, která má pracoviště na různých místech Čech. Prováděli jsme vrty, hloubili studně, jednou za týden či čtrnáct dní se vraceli domů, jinak jsme spali v maringotkách. A přece to bylo fajn – měli jsme dobrou partu, vydělal jsem si víc než plukovník.“

A Dana?

„Klubová příslušnost v RH Praha padla, ale zaměstnání jsem měla na ČSTV jako ústřední trenérka vrhů. Chtěli, abych odešla, ale já se bránila – naší tělovýchově jsem přece odevzdala dvě medaile z olympijských her, reprezentovala tolik a tolik let, a za to mě chcete vyhodit? Tak proč jsem prý podepisovala! Povídám, že nejsem žádný kontrarevolucionář, ale když se dozvím, že stát, který jsem reprezentovala, popravil tolik nevinných lidí... Cožpak se to dá vyřešit pouhou omluvou? Vždyť ti lidé už nežijí! Já to podepsala proto, aby se podobné chyby už nikdy neopakovaly. No, nechali mě. Pak sice ještě několikrát chtěli, abych svůj podpis odvolala veřejně, ale to bych udělat nemohla. Nejprve jsem brala 2100 korun, pak 2300. V roce 1975 mi řekli, že mně přidají, ale znovu – musím prý veřejně přiznat své chyby. Jenže já o žádných

nevěděla. K prvním lednu 1980 jsem odešla do důchodu s měsíční taxou 1452 korun. Přidali mi stovku – to, když se v roce 1988 důchody zvyšovaly všeobecně. Ale nestěžuji si.“

V roce 1972 pozvali Emila na olympiádu do Mnichova – pořadatelé. Odmítl první cestu do zahraničí po dlouhé době, neboť v partě vrtařů s ním počítali a byli by škodní. Pak přišel příkaz z vyšších míst – musel jet, protože jsme v tom roce chtěli obnovit diplomatické a obchodní styk s Německou spolkovou republikou. „Chtěl bych, aby se tato atmosféra přátelství přenesla i do mezinárodní politiky,“ řekl Emilovi Willy Brandt při zahajovacím ceremoniálu.

Na Strahově až do důchodu

V roce 1976 začal Emil pracovat v dokumentačním středisku ČSTV na Strahově; tam působil až do roku 1982, kdy odešel do důchodu.

„Nejvíc mě mrzelo, že když nám tehdy všechny atletické oddíly přišly gratulovat k šedesátinám, Dukle jsme nestáli ani za korespondenční listek,“ říká Dana.

V roce 1978 Dana a Emil směli poprvé společně vycestovat za zahraničními přáteli a někdejšími soupeři, kteří přesně deset let bombardovali naše úřady prosbami, žádostmi, protesty. Samozřejmě – i tehdy, jako mnohokrát před „krizovým obdobím“, šlo o cestu na pozvání pořadatelů sportovní akce. Československo se přestalo stydět za svou nejpobornější sportovní manželskou dvojici.

Jen sportovní?

Nedávno nový ministr národní obrany ČSSR generálporučík Miroslav Vacek přijal tři osobnosti, jejichž jména a životní osudy jsou v tom nejlepším slova smyslu spjaty s armádou; její představitelé se k nim však v posledních letech nechovali právě vlídně. Mezi přijatými byl také plukovník ve výslužbě Emil Zátopek. Také on převzal vyznamenání Za zásluhy o ČSLA I. stupně.

„Bylo to hezké, ale vždyť já pro armádu zase neudělal tolik, kolik ona pro mě – vždy jsem měl dobré podmínky pro atletickou přípravu.“

„To jsi celý ty, nikdy se nezměníš. Ty bys neuměl ublížit ani kuřeti.“

Loučíme se, jde nás vyprovodit i kocour Dědek. Už toho vyslechl hodně. Má svůj věk, i když vlastně nikdo neví, kolik mu je přesně let. I on by určitě mohl vyprávět. Očividně je mu tady dobře – má jistotu, že kůň ho už nikdy nekopne.

Text: Jiří Jakoubek

Foto: archivy ASC DUKLA a VHÚ Praha

Zářili i bez olympijských medailí

Neuvěřitelných 85 let oslavil 13. května ve skvělé formě světoznámý fotograf Jan Saudek, který se svými snímky, výstavami i knihami proslavil na celém světě. „Všechno, co jsem chtěl fotkou říct, jsem už řekl. S fotografováním končím. Mám teď jinou lásku, která mě bere za srdce,“ oznámil médiím oslavenec v Galerii Malostranské besedy, kde byla otevřena výstava Jan Saudek „85“ Život. Při té příležitosti prozradil, že dál „píše“ lidské příběhy, ale tentokrát štětcem a barvami.

Za svůj život Saudek nafotil mnoho známých i neznámých osobností, mezi nimi i sportovce – současné i bývalé reprezentanty z ASC DUKLA. Více jak deset let fotil pro Duklu nástěnné kalendáře. Nakonec k 70. výročí armádního sportu Dukla představil všechny fotografie v knize Hvězdy.

Jaké to je fotit sportovce?

Nádherné! Nejlepší spolupráce. Všichni jsou dobře rostlí – to je jasné, sport to vyžaduje. Kluci jsou jako kulturisti a holky jako manekýny. To byla taky čirá radost! Nejstarší z nich byla paní Dana Zátopková, nejmladší byly osmnáctileté usměvavé holky.

Danu Zátopkovou jste fotil dvakrát pro kalendář Dukly. Poprvé v únoru 2009, kdy se u vás v ateliéru sešla výjimečná trojice – olympijští vítězové a držitelé světového rekordu v hodu oštěpem Dana Zátopková, Jan Železný a Barbora Špotáková.

Byla to pro mě výzva, ale jestli fotografie oštěpařských legend obstojí, to ukáže až čas. Jedno však vím jistě: oni už ve svém obstáli. Na focení jsem si přál, aby ti mladí přišli v tmavém oblečení a s oštěpy. Jan Železný přinesl dřevěný oštěp, který mu kdysi věnovala Dana Zátopková. Ta si oblékla své nejkrásnější šaty a přinesla troje korále. „Prý ať si mistr vybere,“ prohlásila.

Podruhé se paní Dana posadila před váš objektiv s dalšími 43 legendami

Dukly pro kalendář roku 2013 s názvem Nebe slávy.

Tenkrát se sešlo celkem 31 olympijských medailistů, z toho 14 vítězů. Prostě setkání vybrané společnosti. Chtěl jsem tedy

Takhle vídal Saudek běhat Emila Zátopka

portrétování pojmout jako velkou společenskou událost: dámy ve večerních toaletách, důstojní gentlemani ve střízlivých tmavých kabátcích – žádné svaly, dresy, pot a nezměrné úsilí potřebné k dosažení vrcholu by neměly být patrné. A paní Dana byla opět skvělá, důstojná, vtipná.

Setkal jste se i s Emilem? Viděl jste Zátopkovi závodit?

Ve svém dlouhém a sladkém životě jsem vždycky měl štěstí. A tak se stalo, že jsem potkal ty dvě legendy, když byli ještě spolu: Emil se sklenicí v ruce a Dana, která se mu ji snažila odebrat. Jejich osobní kouzlo bylo nesmírné. Myslím, že by zářili i bez olympijských medailí. Velmi si vážím našich skutečných sportovců, ale mám za to, že něco jako byli (a jsou navždy) Zátopkovi, už znovu neprožijeme.

A tak na ně vzpomínám s úctou, ale i s láskou. Byli to velcí lidé – a já je viděl (ne v televizi!) závodit. Emil, jak běhal v bagančatech a ve vojenském kabátě, byl a navždy bude pro mě vzorem nezlomné vůle.

Text: Ivana Roháčková

Foto: Ivana Roháčková a archiv ASC DUKLA

Nesmrtelné hlášky

Československá atletika už nebude jako dřív. Ne, to není chyba. Trojskokan Peter Nemšovský, který zemřel 11. května ve věku 77 let, sice prožil většinu života v Praze, ale narodil se v Bratislavě. A zanechal nesmazatelné stopy. Ať už jako závodník Dukly, trenér ve Slavii, či rozhodčí s praporkem u horizontálních skoků. Hlavně ale jako bezvadný parták, karbaník a vypravěč se svérázným humorem. Prostě Klasa, jak se mu říkalo.

„Nejde zapomenout na to, jací byli sportovci z Dukly kamarádi. Jako atleti jsme chodili fandit házenkářům a samozřejmě fotbalistům. Pamatuji si na zápasy, když hráli s Ajaxem nebo Benfikou. A oni zase chodili na naše závody. Když jsem poprvé skočil přes šestnáct metrů, tak na tribuně tleskal Pepík Masopust s Láďou Novákem,“ vyprávěl před sedmi lety na setkání jubilatů.

Na březen roku 1967 má asi málokdo speciální vzpomínky. Praha tehdy pořádala Evropské halové hry, z nichž později vzniklo mistrovství Evropy. V hale na dnešním Výstavišti, která jinak patřila

hlavně hokejistům, přišlo na každý ze tří soutěžních půldnů přes 15 tisíc diváků. Československé družstvo získalo dvanáct medailí. Největší slávu si před plnými tribunami užíval duklák Peter Nemšovský.

Doskočil pro zlato a psal historii své disciplíny. Jako první Čechoslovák překonal šestnáctimetrovou hranici a celkem čtyřikrát vylepšil národní rekord. Prosadil se i jako trenér, když jeho rukama prošli borci jako Ján Čado,

Vlastimil Mařinec nebo Milan Mikuláš. Prvně jmenovaný překonal po 16 letech (o 3 cm) jeho československý halový rekord 16,57 m, který vytvořil právě při vítězném pražském finále.

V době, kdy byl na vrcholu sil, narukovali do Dukly postupně Jiří Vyčichlo a Václav Fišer. Ve skupině Zdeňka Melichárka byl pro ně idolem. Jako diváci byli i svědky jeho evropského prvenství. „Hala mu seděla líp než venkovní závody. Byl to typ lehkého skokana, takový pavouk. Podobně jako dvojnásobný olympijský vítěz Józef Szmidt, který jako první na světě přeskočil sedmáct metrů, těžil z rychlosti,“ vzpomínal Vyčichlo.

„Ve Sportovní hale bylo na skokanský sektor málo místa. Nemša se rozbíhal až z klopené zatáčky a sklon ho dostal do správné rychlosti. Využil pružnosti dřevěného povrchu a jak byl lehký, parádně mu vyšel vítězný pokus. Porazil tak celou evropskou elitu.“

Fišer ho obdivoval ještě před tím, než se dostal do Dukly. „U nás v Klatovech jsme měli na stadionu dřevěný kuželník a přes celou jeho šířku, což mohlo být

Trojskokani na pohřbu Petera Nemšovského

třicet metrů, bylo napsáno bílou barvou Peter Nemšovský. Pro naši skokanskou partu byl bůh a pro mě vzor. Prostě pan někdo,“ vyprávěl.

Když přišel na Julisku, byl štíhlý a dlouhonohý skokan už ověnčený evropskými halovými medaillemi a domácí atletickou hvězdou. Tehdejší bažant na první setkání nikdy nezapomene. „Podával jsem mu ruku a říkám, pane Nemšovský, já jsem nákej Fišer. Podíval se na mě a řekl: s tím

panem Nemšovským jdi do p...le Tak jsme se seznámili,“ smál se.

Někdejší československý rekordman patřil mezi lidi, kterým z úst zaznělo zřetelné „r“. To u něj bývalo často slyšet v hovorové řeči při hanlivém označení osoby něžného pohlaví. Navíc se vždycky postaral, aby nebyla nuda.

„Měl nezapomenutelné hlášky. Třeba když jsme běhali rychlé padesátimetrové rovinky, asi potřeboval trénink nějak oživit. Otočil se na trenéra s dotazem. Kuuva, Zdeňku, puoč běháme pořád ty padesátky? Puoč nám nedáš někdy třeba šedesátky?“ imitoval Fišer jeho mluvu.

Přezdívka Klasa, vznikla prý z jeho originálního sebehodnocení. „Víš, co ti řeknu? Já jsem klasa mezinárodní. Gentile mi říkal, Pete, já jedu na maulboua. A na co jedeš ty? Já mu říkám, Giuseppe, já jedu na spauty,“ reprodukoval Fišer historku týkající se slavného italské trojskokana.

Další atletický osud zavál Nemšu do Edenu, kde po skončení kariéry vychovával skvělé skokany. Když Čado a Mařinec výborně zabojovali ve finále prvního mistrovství světa v Helsinkách, povídá mi: „Venco, víš, co ti řeknu. Já jsem, kuuva, nejlepší tuenú na světě. Kdo má dva lidi ve finále? Jenom já, klasa mezinárodní.“

Jeho následníci se shodují, že „velké věci“ se děly na soustředěních. Ke konci

kariéry si dovilil, že strávil noc na záletech. „Stalo se, že se nad ránem připlížil do ubytovny. Trenér Melichárek nám v sedm oznamoval budiček, ale Nemša ze spaní zabručel, puoč nás budiš už v sedm? Stačilo by přece klidně vstávat až v osm,“ vzpomínal Vyčichlo.

Jindy se mu nezamlouvalo rozklusání. „Kuuva, Zdeňku, je to pořád stejný. Potřebujeme nějakou změnu. Co kdybych klusal s tyčí,“ obrátil se na Melichárka. Ten mu to odsouhlasil a Nemša sebral ležící náčiní. „Rozběhl se sektorem, opřel se do šuplíku, ale protože to neuměl, tyč se zašprajcovala a udělal si výron v kotníku. Odkulhal z placu a trenér za ním volal, aby si na kotník pouštěl ledovou vodu.“

Daly by se o něm vyprávět přehršle historek, ne všechny jsou ale prý publikovatelné. V partě s ním byla vždycky sranda. Motívem jeho odchodu z Dukly byl zřejmě historický zájezd atletů Slavie do Kanady a USA.

„Bylo to něco mimořádného a v roce 1969 se to rovnalo přistání na Měsíci. Na dlouhé roky šlo o poslední příležitost, jak se tam podívat. A Nemša si to asi nechtěl nechat ujít,“ dodal Jiří Vyčichlo.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková, Richard Navara a archiv ASC DUKLA

Osobnosti československého trojskoku Jaroslav Prišćák (17,23 m), Václav Fišer (16,62 m) a Peter Nemšovský (16,57 m) v únoru 2016

Odešel do volejbalového nebe

Volejbalový mistr světa z roku 1966 z Prahy a legendární hráč Dukly Liberec Josef Smolka 1. června zemřel. Bylo mu 81 let. Rodák z Troubek získal s úspěšnou generací reprezentantů také bronzovou medaili na olympijských hrách v Mexiku 1968 a byl vicemistrem Evropy z roku 1967. Na domácí scéně se stal jako hráč trojnásobným mistrem republiky a později jako trenér dovedl Duklu k pěti titulům. Dlouhá léta byla jeho kariéra spojena s Duklou Liberec, kde postupně působil jako hráč, trenér i funkcionář. Je také zapsán do Síně slávy českého volejbalu.

Na podzim 1958 přišel Smolkovi, tehdy hráči Sokola Troubky, povolávací rozkaz od vojáků s vysněným zařazením do Dukly Kolín, vedené internacionálem Jaroslavem Fučíkem. Po zisku mistrovského titulu v roce 1960 se rozhodl zůstat v Kolíně, stal se vojákem z povolání a zůstal jím až do roku 2003, kdy odešel do výslužby v hodnosti podplukovníka. Prvních šest sezon v Kolíně si zahrál po boku další legendy československého armádního volejbalu, smečáře Josefa „Medáka“ Tesaře.

S Duklou Kolín pod vedením Fučíka získal v letech 1961 a 1963 další dva mistrovské tituly a třetí místo v roce 1962. Po dohrání 1. celostátní ligy v roce 1966 byl armádní celek převeden do Jihlavy, kde působil do roku 1969. Důvodem se stalo stěhování nejvyšší soutěže z antuky do hal, kterou Kolín v té době neměl.

Nástup do Dukly znamenal pro Josefa Smolku i nominaci do reprezentačního družstva. Stal se tak členem zlaté volejbalové generace 60. let, s níž získal úspěchy,

jež z dnešního pohledu vypadají jako z říše snů: 3. místo na Poháru světa 1965 v Lodži, 1. místo na MS 1966 v Praze, 2. místo na ME 1967 v Istanbulu, 3. místo na LOH 1968 v Mexiku.

V letech 1979–84 absolvoval dálkové studium na FTVS UK se ziskem titulu Mgr. a kvalifikace trenéra I. třídy. V roli prvního trenéra Dukly působil v letech 1979–91 s tituly mistra v letech 1980 a 1983, šesti medailemi za dvě druhá a čtyři třetí místa a se 3. místem ve finále PMEZ 1984 v Basileji. V sezoně 1991/92 předal post prvního trenéra Jaroslavu Tomášovi a na pozici asistenta pomohl k bronzovému umístění v extralize. S trénováním se rozloučil v letech 1992–94 u B-týmu Dukly v I. NL.

Svoje působení v Dukle Liberec uzavřel Smolka na funkcionářských postech, nejprve jako vedoucí družstva dorostenců a od roku 1999 jako tajemník Armádního střediska vrcholového sportu. V roce 2003 sice odešel do důchodu, ale o volejbal se zajímat nepřestal.

Od roku 1997 byl členem Klubu českých olympioniků a jeho regionální sekce v Liberci. Působil jako neoficiální kronikář československého armádního volejbalu. Jeho historii zpracoval v publikacích Dukla mezi tisíciletími (2003), Sport se jménem Dukla (2008) a Zlatá kniha volejbalu (2016).

Text: Ivana Roháčková

Foto: Ivana Roháčková a archiv ASC DUKLA

Druhého července by oslavil 90. narozeniny Otto Popper, známý jako Ota Pavel

Zažít všechno

Dukla a Ota Pavel. Tohle spojení začalo naplno fungovat v roce 1957. To nastoupil jako tělovýchovný a sportovní redaktor do čtrnáctideníku Československý voják. A tato pozice mu sedla. Neuměl totiž psát rychle, což se od novináře už před více jak šedesáti lety vyžadovalo. Když ale mohl článek vymýšlet a pilovat, psal krásně. Moc krásně.

Poznal se s celou plejádou slavných dukláků a napsal o nich skvostná díla. Povídka Jak to tenkrát běžel Zátopek vypráví o začátcích kariéry slavného vytrvalce. Omyl popisuje trpký příběh cyklisty Jana Veselého, který se proslavil výhrou v Závodě míru, ale provinil se tím, že v jednom z dalších ročníků vzdal, musel odevzdat všechna předchozí ocenění a tím pro něj kariéra skončila. Plná bedna šampaňského zase pojednává o zápasu házenkářů pražské Dukly a jejím slavném brankáři Jiřím Víchovi. Kanonýr a jeden z největších

fotbalových talentů Rudolf Kučera je hrdinou povídky Haló, taxi. V Pohádce o Raškovi nechává Ota Pavel naplno vyniknout své fantazii.

Byl účastníkem legendární cesty fotbalové Dukly do USA na Americký pohár v roce 1962. „Teď cítím, že napíšu tu správnou knihu. Mám takového materiálu, že bych mohl napsat kroniku,“ vyprávěl o plánech krátce po návratu.

Jenomže když sedl k psacímu stroji, zjistil, že to tak snadno nepůjde. Postřehy z New Yorku najednou nebyly tím pravým,

Trenér veslařů Vojtěch Hvězda a Ota Pavel na tréninku (Terežín 1957)

co chtěl říct. Potřeboval fotbalisty víc pochopit, a tak s nimi začal trénovat. Běhal s nimi, v zimě lyžoval, snažil se vsáhnout každý jejich pohyb. Po roce měl tolik poznámek, že by je mohl vozit na trakaři, jak s úsměvem říkal.

Teprve až pak mohla vyjít Dukla mezi mrakodrapy. Památného zájezdu se zúčastnil i Jan Brumovský. „Patřil jsem tenkrát mezi mladíky a Ota Pavel byl ve styku se staršími hráči. Obracel se hlavně na Pepíka Masopusta, Ládu Nováka a Svátu Pluskala. Víc by toho o něm pověděli tihle kluci, ale už jsou bohužel ve fotbalovém nebi. Ale pamatuji si, že to byl velice příjemný a přátelský člověk,“ vyprávěl.

„Bylo na něm zajímavé to, že si chtěl všechno vyzkoušet. V New Yorku s námi běhal v Central Parku, ale snažil se držet krok třeba na soustředění ve Špindlerově Mlýně. Kolikrát toho měl plné kecky, ale chtěl to poznat na vlastní kůži. To bylo jeho krédo. Ve svých textech se pak dokázal vžít do role sportovce,“ pokračoval bývalý útočník.

Tenkrát byly Pavlovy texty mezi sportovci velice oblíbené. „Líbilo se nám, že o nás psal. To je vždycky příjemný. Ale on to dokázal napsat tak, že tomu rozuměl každý čtenář. A nemusel to být člověk, který je ponořený jen do fotbalu. Bylo to pravdivé a zábavné čtení. To z něj dělalo vynikajícího spisovatele. Uměl to podat, krásně se to četlo,“ dodal třiaosmdesátiletý duklák.

Letos 2. července by Ota Pavel slavil devadesátiny. Odešel velice brzy. Už ve dvacetiletých letech. Škoda pro Duklány. Mohl o nich napsat další báječné texty a velká škoda pro nás čtenáře, že jsme se jimi nemohli obohatit.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: archiv ASC DUKLA

Fotbalisté Dukly a Ota Pavel mezi mrakodrapy

Už pět let válí ve fotbalovém nebi

Byl nenapodobitelným režisérem, mistrem slalomů a autorem skvělých přihrávek. Zároveň i prototypem hráče s rytířským chováním. Ano, tyhle vlastnosti zdobily největší osobnost fotbalové Dukly Josefa Masopusta, od jehož úmrtí 29. června uplynulo pět let.

Skvělý záložník, vicemistr světa z roku 1962 a první držitel Zlatého míče v historii českého fotbalu, se narodil 9. února 1931 ve Střimicích v dnes již neexistující obci na severovýchod od Mostu. Se Svatoplukem Pluskalem vytvořil nezapomenutelnou dvojici ve středové řadě Dukly i reprezentace. S armádním klubem z Dejvic vybojoval sedm titulů. Světový věhlas získal díky bitvám v někdejším Poháru mistrů evropských zemí. V roce 1967 dirigoval postup do semifinále, v němž Dukla vypadla s pozdějším vítězem Celtikem Glasgow. Popularitu získal také díky čtyřem triumfům na Americkém poháru.

„Masopust těžce nesl odchod A mužstva Dukly Praha do Příbrami. Považoval to za její definitivní konec. Radoval se pak z návratu a postupu do nejvyšší soutěže. S dojetím uvítal i návrat pohárů a trofejí na Julisku,“ vzpomíná na nejlepšího českého hráče minulého století dlouholetý sekretář Dukly Miloslav Jícha.

Když Josef Masopust slavil osmdesáté narozeniny, legendární brazilský fotbalista

Pelé mu vysekl poklonu. „Je to jeden z nejlepších fotbalistů historie a vzor pro všechny fotbalisty,“ vzkázal tehdy do Prahy. Mimochodem právě nekorunovaný král světového fotbalu Pelé dlouholetou oporu Dukly zařadil do svého seznamu nejlepších hráčů všech dob.

Chválou nešetřil ani další slavný soupeř a přítel Eusébio. „Byl lepší než já, protože jsem mladší a také proto, že hrál v sestavě na velmi těžkém postu,“ prohlásil slavný Portugalec, který mu k výročí přiletěl poblahopřát.

V šedesátých letech byl Josef Masopust na úrovni s největšími světovými hvězdami. Trochu nepochopitelně vyznívá vzpomínka, jak mu byla doručena největší pocta – Zlatý míč. Dozvěděl se o něm, když mu to telefonem sdělil novinář František Steiner.

Trofej pak převzal skoro tři měsíce po vyhlášení. Došlo k tomu 13. března 1963 před výkopem utkání PMEŽ, v němž Dukla na Julisce hostila Benfiku Lisabon. Jedním z prvních gratulantů byl právě Eusébio, který Zlatý míč získal o tři roky později. „Byla to jiná doba. Tenkrát nešlo se jen tak sebrat a zaletět si pro Zlatý míč do Paříže,“ vzpomínal později.

Josef Masopust strávil v Dukle dlouhých šestnáct let. V sedmatřiceti poprvé okusil zahraniční soutěž, kdy jako hrající trenér pomohl belgickému Molenbeeku postoupit do nejvyšší soutěže. Hráčskou kariéru ukončil na prahu čtyřicítky a stal se trenérem.

V roce 1972 dovedl Duklu k prvenství na mezinárodním juniorském turnaji Coppa Carnevale v italském Viareggiu. V ligo- vém ročníku 1978/1979 získal mistrovský titul s mužstvem se Zbrojovkou Brno.

Zemřel v 84 letech a už pět let válí ve fotbalovém nebi. Jeho umění připomíná socha před vchodem na Julisku.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková a archiv ASC DUKLA

*S Danou Zátokovou na Jubilantech
Dukly 10. 12. 2014*

Postavil do latě Masopusta i Vízka

Měl různé přezdívky: Vejvodík, Basinek, diktátor, a dokonce i tyran. Ať už byl častován jakkoli, nikdo mu neodpáře trenérskou genialitu a preciznost, s níž dovedl fotbalisty Dukly k největším úspěchům.

Jaroslav Vejvoda, který by 1. července oslavil kulatých 100 let, dotáhl tým z pražské Julisky k šesti mistrovským titulům. Na konci června 1960 převzal Vejvoda Duklu po Bohumilu Musilovi a nastartoval tehdy skvělou éru klubu, do níž se kromě čtyř domácích titulů „vešly“ i čtyři triumfy v Americkém poháru, start klíčových hráčů Dukly v reprezentaci na stříbrném mistrovství světa 1962 v Chile i na zlatém mistrovství Evropy 1976 v Bělehradě.

K zajímavé „situaci“ došlo v roce 1965. Když se Dukle přestalo dařit tak, jak bývalo zvykem, musel se Vejvoda předčasně poroučet. A protože nebyl vojákem z povolání, nýbrž občanským pracovníkem, oznamovala mu zprávu o předčasném ukončení smlouvy členka závodního výboru ROH. Mimochodem, povoláním zdravotní sestra. Vejvoda odešel do Polska, ale nezahořkl. A když se pak vrátil, slavil s Duklou ještě dvě ligová prvenství.

K jeho hlavním tréninkovým metodám patřila zásadovost a důslednost. V tom s ním nešlo diskutovat. Byl až paličák. Byl však přístupný novým poznatkům. Mezi hráči Vejvoda zásadně nerozlišoval starý, nebo mladý. Slavná hvězda, nebo nováček. Klidně postavil do latě největší hvězdy včetně slavného tria Masopust, Novák, Pluskal, stejně jako později Viktora, Nehodu nebo Vízka.

O jeho skvělé práci svědčí i to, že se proslavil jednak v českém armádním klubu, který měl ve srovnání s jinými ligovými oddíly určitá specifika, ale získal titul i s Legií Varšava, což bývala polská obdoba Dukly.

Jeho obrovský přínos pro Duklu Praha a fotbal vůbec připomíná na Julisce pamětní deska. Osobně ji odhalil nejúspěšnější hráč Dukly Vejvodovy éry Josef Masopust.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková a archiv ASC DUKLA

sportovců ASC DUKLA za leden–červen 2020

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Mistrovství Evropy	2	–	–	2
Zimní olympiáda mládeže	–	–	1	1
CELKEM	2	–	1	3

Světový pohár (celkově):

2. Ester Ledecská (lyžování – alpské disciplíny, sjezd)
3. Ester Ledecská (lyžování – alpské disciplíny, alpská kombinace)
3. Kateřina Nash (cyklistika – cyklokros)
4. Eva Samková (snowboarding – snowboardcross)

Tituly mistra ČR: 26 (23 seniorských, 3 juniorské)

DUKLA Armádní Sportovní Centrum ÚVOD O NAS ODDÍLY SPORTOVNÍ VÝSLEDKY ZPRÁVY KONTAKT

KOLO PRO ŽIVOT: FUKSOVÉ SI DALI BRATRSKÝ SOUBOJ, SYNEK NEDOJEI

ZRUŠENÉ ATLETICKÉ MÍTINKY
Atletická Diamantová liga kvůli pokračujícím omezením způsobeným šířením koronaviru znovu mění kalendář. Pro letošek byly zrušeny mítinky v Paříži a Eugene.
Datum publikování: 27.6.2020

EVROPŠTÍ MISTRŮ V KVADRIATLONU
Gratulujeme mistrům Evropy ve sprint kvadriatlону 2020! Mezi nimi byli i tři dukláci: David Svoboda, Tomáš Svoboda a Jiří Ježek.
Datum publikování: 27.6.2020

CROSS COUNTRY NA ZADOVĚ
Jitka Čábelková a Ondřej Cink z ASC Dukla vyhráli na Zádově první letošní cross country závod s elitními závodníky.

ASC Dukla
@ASCDukla
Oficiální účet Armádního sportovního centra Dukla. #HrdýNašVůjKlub
Česká republika facebook.com/AscDukla Datum narození: 1. října 1948
Uživatel se připojil duben 2016

ascdukla Upravit profil
Příspěvky (242) Sledující (2 216) Sleduji (343)
ASC Dukla
Armádní sportovní centrum Dukla
www.facebook.com/AscDukla

ASC Dukla
28. června v 8:44 ·
MISTRŮ EVROPY - Tomáš Svoboda, David Svoboda, Jiří Ježek, Matyáš Moudrý - Obhájili titul evropských šampionů ve štafetě sprint kvadriatlону! Konečně medaile ze šampionátu pro ASC DUKLA.

ASC Dukla
@ASCDukla - Sportovní tým
Upravit Další informace

VoZP

VOJENSKÁ
ZDRAVOTNÍ
POJIŠŤOVNABeneFit
K L U BV LÉKÁRNÁCH
VÝHODNĚJI

SLEVA 15 %

v síti Moje lékárna
na produkty české
značky Galmed

mojelékárna+

Staňte se klienty VoZP
a začněte ihned využívat výhod BeneFit Klubu.

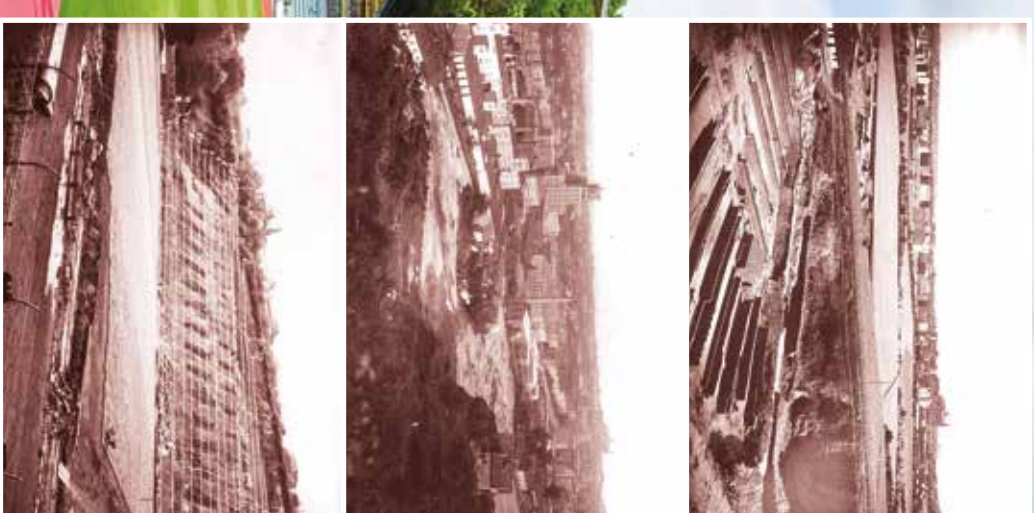
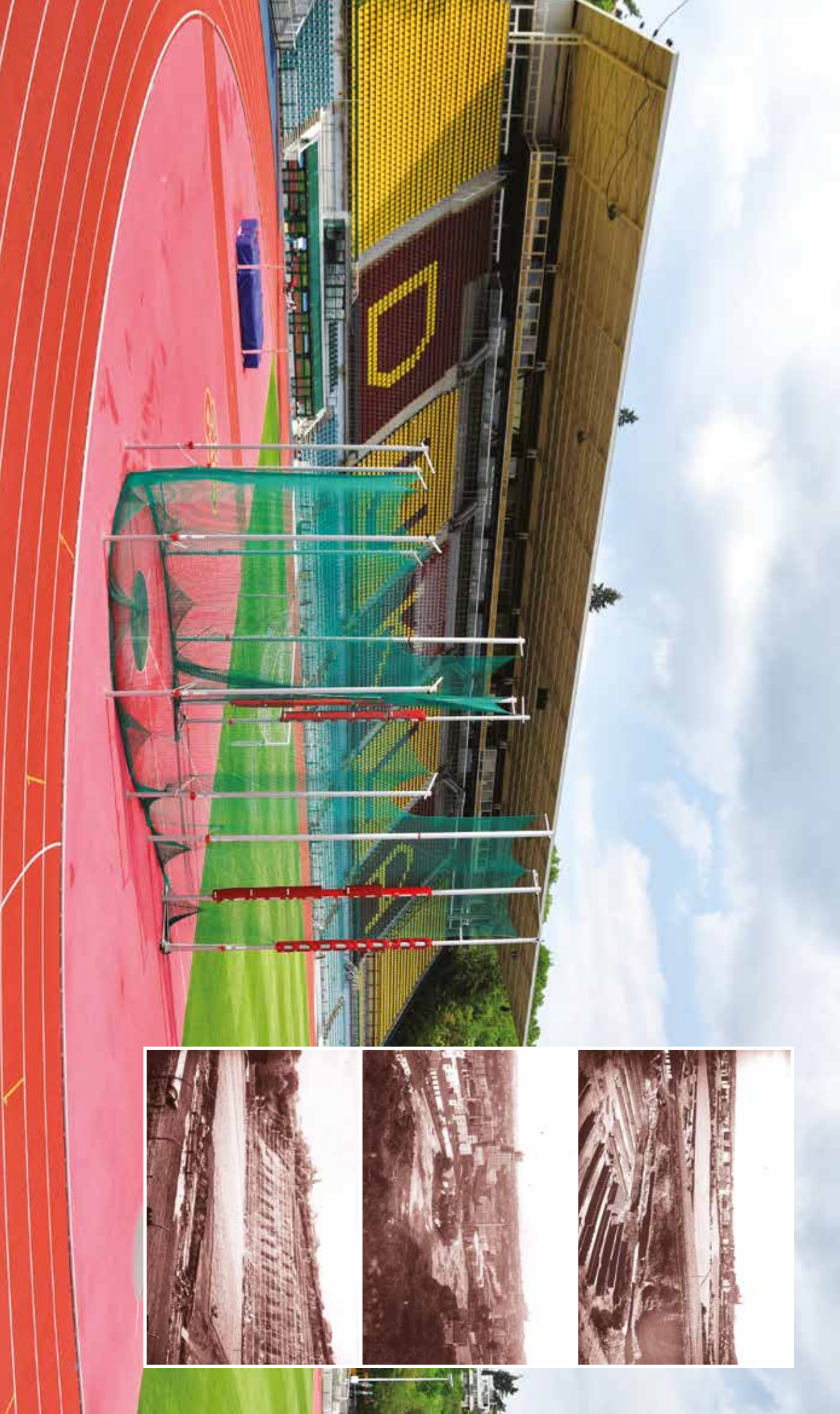
info@vozp.cz

844 888 888

www.vozp.cz

Před 60 lety, přesně 10. července 1960, byl slavnostně uveden do provozu armádní stadion JULISKA pro 18 tisíc diváků. Vybudován byl na místě bývalé cihelny v Dejvicích. V den otevření se uskutečnilo mezinárodní fotbalové utkání, kdy se Dukla střetla s rakouským Wiener Sport-Clubem, nad kterým zvítězila 2:1. První ligový zápas zde byl odehrán proti Kladnu, ve kterém Dukla zvítězila 2:1. Zápas sledovalo 15 000 platících diváků.